

Arrest

nr. 263 417 van 8 november 2021
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X en X en X, die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak nr. X en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoekster), die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 juni 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 3 juli 2019 om internationale bescherming. Verzoekster en verzoeker in de zaak nr. X (hierna, respectievelijk: tweede verzoekster en eerste verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 30 januari 2020 België binnen met hun paspoorten en identiteitskaarten en verzoeken op 4 februari 2020 om internationale

bescherming. Verzoekster en verzoeker in de zaak nr. X (hierna, respectievelijk: derde verzoekster en tweede verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 10 februari 2020 België binnen met hun paspoorten en verzoeken op 14 februari 2020 om internationale bescherming. Op 30 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 3 mei 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de hoofdstad San Salvador. Uw ouders zijn gescheiden. U groeide daardoor op afwisselend bij uw vader (in Calzada de Lourdes, dep. La Libertad) en bij uw moeder D. A. A. (...) (in Santa Tecla, dep. La Libertad) (...). Vanaf 2001 woonde u vooral bij uw moeder in Los Chorros (in Colon, dep. La Libertad). U heeft één volle broer J. J. G. A. (...), alsook drie halfbroers aan vaders kant. U heeft uw middelbare school afgerond en was daarna steeds werkzaam als kokkin in verscheidene restaurants.

Toen u 15 jaar oud was, startte u een relatie met J. A. R. U. (...), met wie u samen drie kinderen heeft: R. N. (...) (°2006), As. J. (...) (°2009) en Ax. J. (...) (°2016). Al van sinds u hem kende, was hij lid van de geduchte bende 18. Jullie hadden desondanks een liefdevolle relatie. Zijn precieze functie in de groepering is u onbekend maar u gaat ervan uit dat hij zich bezighield met de verzameling van renta (afpersingsgeld), waarbij hij geen geweld schuwde. Op een bepaald moment werd J. (...) opgepakt en voor het gerecht gedaagd omwille van afpersingsfeiten, dit samen met 6 of 7 andere leden van zijn bende. Op 14 februari 2007 werd hij veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf. Sinds zijn opsluiting had u constant contact met J. (...) via de telefoon, mede omdat hij een obsessieve persoon was die steeds wilde weten waar u zich bevond. Ook bestond uw taak erin om maandelijks tussen de 50 en 60 dollar te gaan storten voor hem, ter plekke in de gevangenis. In juni 2016 ging u uw partner voor de laatste keer bezoeken; kort daarna werden alle bezoeken opgeschort bij wijze van algemene strafmaatregel vanuit de Salvadoraanse autoriteiten. Sedertdien verrichte u de maandelijkse stortingen in een overheidsgebouw in de hoofdstad. Wel had u nog telefonisch contact met hem.

In mei 2016 werd uw moeder aan haar voordeur bedreigd door MS-bendeleden, die de wijk Los Chorros domineren. Zij zeiden daarbij dat jullie de wijk moesten verlaten, omdat ze te weten waren gekomen dat u in de gevangenis op bezoek ging bij een lid van de rivaliserende bende 18. Vervolgens verhuisde u met uw moeder, broer en uw (toen nog) twee kinderen naar een wijk genaamd Altas Vistas (in Tonacatepeque, dep. Ilopango). Die stond onder controle van de bende 18. In 2018 verhuisden jullie allen naar Cimas de San Bartolo (in Tonacatepeque, dep. Ilopango), eveneens een door de 18 gedomineerd gebied.

Reeds 8 jaar was u werkzaam bij T. M. (...), een restaurantketen. De vestiging waar u werkte bevond zich in Santa Tecla; u pendelde steeds met de bus naar het werk. In diezelfde stad wonen uw nicht J. Y. V. A. (...) en haar partner D. R. H. R. (...). U ging dan ook regelmatig op bezoek bij hen, aangezien zij niet ver van uw werkplaats woonden.

In een weekend rond 10 mei 2019 ging u op bezoek in Santa Tecla bij uw nicht J. (...) en haar partner D. (...) en hun kinderen. U bracht toen uw kinderen mee; tevens daar aanwezig waren uw moeder, uw broer, en uw tante Y. A. A. (...). Het was een speciale gelegenheid, want jullie vierden samen Moederdag, dat rond die periode viel. In de week volgend op jullie bezoek, werd D. (...) aangesproken door bendeleden van de MS. Zij hadden opgemerkt dat u in het vorige weekend aanwezig was in hun territorium en zeiden tegen D. (...) dat ze u niet meer wilden zien in heel Santa Tecla. U gaat ervan uit dat deze MS-leden dat zeiden omdat zij wisten dat u regelmatig een 18-bendelid ging bezoeken in de gevangenis. Nadat D. (...) u hierover had ingelicht, besloot u uit schrik om ontslag te nemen op uw werk. U vervulde wel nog uw opzegtermijn tot en met 30 mei 2019 en kreeg daarmee een forse ontslagvergoeding uitbetaald.

Daarna vond u nog een andere job dicht bij huis, maar u herkende daar mensen en u had bijgevolg schrik dat zij u ook zouden herkennen. U zag geen uitweg meer en besloot daarom het land te verlaten. Op 26 juni 2019 reisde u met het vliegtuig vanuit San Salvador via Madrid naar Brussel, waar u 's anderendaags aankwam. Enkel uw jongste zoon Ax. (...) reisde met u mee. Vervolgens wendde u zich

op 1 juli 2019 tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u een verzoek om internationale bescherming indiende voor jullie beiden.

Op 31 december 2019 gingen uw moeder D. (...), uw broer J. (...) en uw twee andere kinderen R. (...) en As. (...) (uw moeder en broer zorgden toen voor hen) opnieuw op bezoek bij uw nicht J. (...) en haar gezin in Santa Tecla, deze keer om Oudejaarsavond te vieren. Nadien werd J. (...)'s partner D. (...) opnieuw onderschept MS-bendeleden, die hem nog eens zeiden dat ze hen (i.e. uw moeder en broer) daar niet wilden zien en dat zij daar allemaal moesten weggaan, anders zou hen iets overkomen. Uiteindelijk verlieten uw nicht J. (...) en haar partner D. (...) samen met hun kinderen El Salvador op 28 januari 2020 en vluchtten zij eveneens naar België. Op 31 januari 2020 dienden zij allen een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Een neef van u, D. A. A. A. (...), zijnde de broer van J. (...), ontvluchtte ook El Salvador omdat de bendes hem verplichtten ritten voor hem uit te voeren. D. (...) was immers Uberchauffeur. Op 25 november 2019 reisde hij met het vliegtuig naar België samen met zijn partner K. N. D. (...) en hun dochter A. A. (...). Op 27 november 2019 vroegen zij internationale bescherming aan bij de DVZ. D. (...) en zijn gezin zijn in december 2020 teruggekeerd naar El Salvador. Het CGVS ging daarom in hun hoofde over tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

Gezien u de enige was die maandelijks geld stortte aan uw partner in de gevangenis, en u El Salvador had verlaten, ontving hij na uw vertrek geen maandelijks bedrag meer. Bijgevolg vermoedt u dat uw partner hier niet opgezet mee zal zijn en dat hij wraak zal nemen op u, niet alleen omdat u gestopt bent met geld te storten, maar ook omdat u hem thans verlaten heeft. Sinds uw vlucht naar België is men één à twee keer per maand komen vragen naar u bij uw moeder D. (...) en broer J. (...). Zij zorgden op dat moment voor uw twee oudste kinderen. In januari 2020 werd uw broer via uw schoonzus gewaarschuwd dat uw partner van plan was om uw kinderen te laten weghalen. Omwille van dit gegeven, en ook door de bedreiging t.a.v. D. (...) (de partner van uw nicht), besloten uw moeder en uw broer om eveneens El Salvador te verlaten, samen met uw twee kinderen R. (...) en As. (...). Het Salvadoraanse parket kende hen een volmacht toe om de kinderen mee naar België te nemen. Op 9 februari 2020 vlogen zij allen naar België en op 12 februari 2020 dienden zij een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door uw voormalige partner of zijn kompanen van de bende 18.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw paspoort en dat van uw zoon Ax. (...) (originelen), de paspoorten van uw twee dochters (kopieën), uw Salvadoraanse identiteitskaart (origineel), de bezoekerskaarten voor de gevangenis van u en uw twee dochters (originelen), een identiteitscertificaat van uw voormalige partner (kopie), een certificaat van de gevangenis m.b.t. uw voormalige partner (kopie), twee uittreksels uit het familieregister (kopieën), een aangifte bij het parket van uw moeder d.d. 14/11/2019 (origineel) en tot slot een toestemmingsformulier vanwege het parket voor het vertrek van uw dochters (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen komt naar voren dat uw partner, die zich momenteel in de gevangenis bevindt, deel uitmaakt van de bende 18. De vrees die u en uw familieleden (uw moeder, uw broer, uw nicht en haar

partner) inroepen in het geval van een terugkeer naar El Salvador lijkt rechtstreeks voort te vloeien uit het profiel van uw partner. Zo vrezen jullie allen de rivaliserende bende MS die in de wijk van uw nicht opereert, dit omdat MS-leden u, zijnde de partner van een 18-bendelid, zouden hebben herkend tijdens een bezoek aan uw nicht. Uzelf, uw moeder en uw broer vrezen eveneens de bende 18 omdat u door uw vertrek uw partner verlaten heeft en geen geld meer stort voor hem in de gevangenis.

Voor wat betreft de hinder die u en uw familie zou hebben ondervonden met de bende MS, stelt het CGVS vast dat jullie verklaringen erg uiteen lopen. Jullie verwijzen vooreerst naar een bijeenkomst in het huis van uw nicht J. (...) en haar gezin in een weekend volgend op Moederdag 2019. De feestdag zelf viel dat jaar in El Salvador op 10 mei 2019 (CGVS I, p.13). Gevraagd hoe u zich daarnaartoe begaf, meende u dat dat met de bus was (CGVS II, p.11). Uw moeder, broer en kinderen zaten al op de bus in kwestie en u stapte later op, zo verduidelijkte u (CGVS II, p.11). Uw moeder zelf verklaarde vreemd genoeg dat jullie niet met de bus, maar wel met een privétaxi naar uw nicht J. (...) gingen, meer bepaald een Uberchauffeur die bevriend is met uw broer (CGVS A. A. D. (...), p.10). Eveneens merkwaardig is dat u en uw moeder aangaven slechts enkele uren gebleven te zijn bij J. (...) en dat jullie nog diezelfde avond huiswaarts keerden, terwijl uw broer beweerde dat jullie daar allen zijn blijven overnachten en pas 's anderendaags terug naar huis gingen (CGVS II, p.11; CGVS A. A. D. (...), p.10; CGVS G. A. J. J. (...), p.10). Na confrontatie bleef uw broer vasthouden aan zijn verklaringen, hetgeen geen verklaring biedt voor de verschillen tussen jullie verklaringen hieromtrent (CGVS G. A. J. J. (...), p.10). En hoewel u en uw broer verder opmerkten dat J. (...)s partner D. (...) 2 à 3 dagen na jullie bezoek aangesproken werd door de MS, wees J. (...) zelf er tweemaal op dat dat pas 4 à 5 dagen daarna gebeurde (CGVS I, p.13; CGVS G. A. J. J. (...), p.10-11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.5-6, 10). Volgens uw moeder gebeurde die aanspreking zelfs pas na 5 dagen of een week (CGVS A. A. D. (...), p.11).

Ook over de familiesamenkomst op Oudejaarsavond en de daaropvolgende bedreiging zijn jullie verklaringen behoorlijk grillig. Uw nicht J. (...), bij wie de reünie opnieuw plaatsvond, gaf aan dat uw moeder, broer en dochters toen bij haar langsgingen en dat zij vrij kort na het avondeten terug naar huis gingen (CGVS V. A. J. J. (...), p.7, 10). Volgens uw broer bleven zij daar tot 1 uur 's nachts en ook na confrontatie bleef hij volharden bij deze andere versie van de feiten (CGVS G. A. J. J. (...), p.11). Uw moeder verklaarde dan weer uitdrukkelijk dat zij op Oudjaar arriveerden, dat zij bij J. (...) en D. (...) overnachtten en dat zij pas 's anderendaags om 10 uur in de ochtend naar huis gingen (CGVS A. A. D. (...), p.12). D. (...) zou cf. uw moeders verklaringen pas een week na deze oudejaarsvieringen bedreigd zijn door de MS, hetgeen volledig botst met zijn eigen verklaring waaruit letterlijk naar voren komt dat hij reeds op 1 januari 2020 om half 8 in de ochtend bedreigd werd (CGVS A. A. D. (...), p.7; CGVS H. R. D. R. (...), p.8, 11). Indien uw moeder op het moment van deze vermeende bedreiging nog aanwezig was bij J. (...) en D. (...), is het zeer eigenaardig dat zij dit niet consistent in de tijd kan kaderen aangezien zij dan toch enigszins daarbij betrokken moet zijn geweest.

Nog meer tegenstrijdigheden blijken uit de DVZ-verklaringen van uw neef D. (...) over diezelfde opeenvolging van gebeurtenissen (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ en toegevoegd aan blauwe map administratief dossier). D. (...) – die in een aanpalend huis naast zijn zus J. (...) woonde (CGVS V. A. J. Y. (...), p.5) – gaf namelijk te kennen dat er in de periode rond Moederdag reeds op 15 mei 2019 MS-leden kwamen om hem te zeggen dat zij u niet meer wilden zien in de buurt. Volgens u en uw familieleden kwamen de bendeleden pas veel later om deze boodschap te geven, afhankelijk van de versies van jullie verklaringen, en bovendien maakten jullie allen frappant genoeg geen enkele melding van D. (...)’ betrokkenheid. Tevens eigenaardig is dat D. (...) in zijn verklaringen aanhaalde dat deze bendeleden op 2 november 2019 terugkwamen en hem op zijn rug sloegen, waardoor hij van de treden van zijn trap viel (zie ook blauwe map administratief dossier), alweer een gebeurtenis waarvan u en uw andere familieleden met geen woord reppen op de zetel van het CGVS. Dat jullie een dermate ingrijpende gebeurtenis onvermeld laten, is zeer eigenaardig, temeer daar D. (...)’ woning pal naast die van zijn zus J. (...) lag én gezien hij omwille van dezelfde redenen oorspronkelijk naar België gevlucht zou zijn. Daarenboven beweerde D. (...) dat het J. (...) was die op 1 januari 2020 bedreigd werd door de bendeleden (zie ook blauwe map administratief dossier), en dus niet D. (...) zoals jullie allen steevast verklaarden.

Een dergelijke reeks van markante tegenstrijdigheden ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweerde hinder met de MS die u en uw familie zou hebben gekend. Immers, indien jullie deze gebeurtenissen werkelijk ervaren hebben en deze ertoe bijdroegen dat jullie El Salvador dienden te verlaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie allen op consistente wijze de omstandigheden daarvan kunnen schetsen, alsook deze duidelijk en correct in de tijd kaderen. In casu is dit echter ver zoek.

Wat uw neef D. (...) betreft, stelt het CGVS tevens vast dat hij en zijn gezin op 12 november 2020 teruggekeerd zijn naar El Salvador, dit terwijl hij en zijn partner in het kader van hun asielaanvraag onder andere gewag maakten van dezelfde problemen met de bende MS, zij het dan dat hun verklaringen omtrent deze problemen op diverse punten in strijd zijn met de uwe. D. (...) en zijn partner K. (...) beweerden op hun initieel interview ook dat zij vreesden gedood te worden door de bende, deels omwille van de bezoeken van u en uw familieleden in de periode rond Moederdag en Oudjaar (zie CGVS-vragenlijsten, ingevuld op de DVZ en toegevoegd aan blauwe map administratief dossier). Aangezien D. (...) en zijn partner zich dus gedeeltelijk baseerden op dezelfde vrees als u en uw andere familieleden in België, doet het gegeven dat zij teruggekeerd zijn naar België al onvermijdelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jullie vrees t.a.v. de MS, die op geheel dezelfde motieven gestoeld is. Wanneer u op het persoonlijk onderhoud bevestigd werd over de toedracht van D. (...)’ terugkeer naar El Salvador, wees u op het feit dat hij ontmoet raakte in België, dat zijn partner aan een depressie leed en hun kind ziek geworden was; uw moeder wees op de slechte omstandigheden in zijn opvangcentrum (CGVS II, p.14; CGVS A. A. D. (...), p.15). Dient echter te worden opgemerkt dat deze beweegredenen niet opwegen tegenover de vrees die zij beiden inriepen tegenover hun land van herkomst. Uw moeder gaf bovendien aan dat D. (...) op dit moment terug in hetzelfde huis woont als waar hij voorheen woonde, in dezelfde wijk als waar zijn zus J. (...) vroeger woonde (CGVS A. A. D. (...), p.16). Volgens u zou hij dan weer in het huis van zijn schoonouders wonen (CGVS II, p.13). Wat er ook van zij, nergens uit jullie verklaringen blijkt dat D. (...) en zijn gezin nog enige problemen zouden hebben gekend sinds hun terugkeer naar El Salvador. In dit verband is het opvallend dat u en uw moeder naar eigen zeggen geen contact meer hebben opgenomen met D. (...) sedert zijn terugkeer (CGVS II, p.13; CGVS A. A. D. (...), p.16). Nochtans valt logischerwijze te verwachten dat jullie af en toe eens bij hem peilen of hij nog enige hinder ondervonden heeft in El Salvador, gezien dit uiterst relevant zou zijn om jullie eigen situatie in te schatten. Dat jullie hier geen werk van maken, maar gewoon tegen D. (...) gezegd hebben “je loopt daar gevaar, maar dat moet je dan maar zelf weten”, zoals uw moeder aangaf (CGVS A. A. D. (...), p.16), is zeer merkwaardig. Dergelijke laconieke houding die getuigt van desinteresse in jullie eigen, gelinkte problemen met de MS, relativiseert nogmaals jullie eigen vrees in het geval van een terugkeer naar El Salvador.

Zo al enig geloof kan worden gehecht aan D. (...)’s aanvaringen met de MS, moet verder worden opgemerkt dat de gang van zaken die u en uw familieleden beschrijven weinig aannemelijk is. In eerste instantie kan worden afgevraagd hoe de MS-bendeleden die de buurt rond het huis van uw nicht J. (...) (en uw neef D. (...)) domineren weet hebben van uw relatie met een bendelid van de 18. Volgens u en D. (...) en J. (...) zelf zou de MS van hun wijk u misschien herkend hebben tijdens één van uw intieme bezoeken in de gevangenis, oftewel in de algemene bezoekersruimte in diezelfde gevangenis, waar uw moeder ook langsging, en door geroddel in de wijk (CGVS I, p.8; CGVS H. R. D. R. (...), p.12; CGVS V. A. J. Y. (...), p.11). U verklaarde echter zelf dat de bezoeken in de gevangenis van uw partner al sinds 6 juli 2016 volledig opgeschort zijn en dat u sindsdien niet meer naar de gevangenis geweest bent (CGVS I, p.17; CGVS V. A. J. Y. (...), p.9). Dit zou impliceren dat iemand uit J. (...)’s wijk uw gezicht of dat van uw moeder had herkend na een periode van minstens drie jaar, wat op zich al twijfelachtig overkomt. Daarnaast blijkt uit D. (...)’s verklaringen dat zijn vermeende belager geen namen vernoemde toen die hem aansprak, waardoor jullie zich dus louter op giswerk baseren (CGVS H. R. D. R. (...), p.8-9, 11).

Al even bedenkelijk is dat u jaren zonder enige problemen op bezoek kunt gaan bij J. (...) en D. (...), zoals u zelf aangaf (CGVS II, p.12), en dat zij hier pas na meer dan drie jaar een eerste maal over aangesproken worden door de MS-bendeleden in hun wijk. U verklaarde immers dat u voor Moederdag 2019 praktisch wekelijks op bezoek ging bij hen, omdat uw werk dicht bij hun huis gelegen was; u verplaatste zich toen met de bus, al dan niet ‘s nachts (CGVS II, p.11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.9, 10). Indien bendeleden van de MS uw gezicht effectief nog voor de geest konden halen ten gevolge van een bezoek in de gevangenis, dan is het niet aannemelijk dat u gedurende jaar en dag probleemloos de door de MS-gedomineerde colonia van uw nicht kon binnengaan met het openbaar vervoer, soms in de late uren, en het gezin van uw nicht dan pas na meer dan drie jaar hier voor het eerst over worden aangesproken door de lokale bende. Hetzelfde gaat op voor uw moeder, die ook af en toe bij uw nicht over de vloer kwam (CGVS A. A. D. (...), p.7; CGVS V. A. J. Y. (...), p.10). Dit klemt des te meer daar D. (...) verklaarde dat hun wijk volledig door de bende gedomineerd wordt en zodanig gevaarlijk is dat men na een bepaald uur niet meer mag buitenkomen én dat hij veel mensen uit de wijk kende die problemen kregen omwille van dergelijke familiebezoeken (CGVS H. R. D. R. (...), p.4, 9-10).

Mocht het incident rond Moederdag al werkelijk plaatsgevonden hebben, dan doet het eveneens bijzonder vreemd aan dat uw moeder en uw broer überhaupt nog teruggingen naar de wijk van uw nicht. Volgens uw moeder gingen zij enkel nog eens terug naar J. (...) op Oudejaarsavond – en dit in het bijzijn van uw dochters – volgens J. (...) kwamen zij daarnaast ook nog eens langs op uw verjaardag en volgens uw broer was dat zelfs nog eens buiten die twee keren (CGVS A. A. D. (...), p.11; CGVS G. A. J. J. (...), p.11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.10). Indien D. (...) in de periode rond Moederdag al eens aangesproken werd door de MS ten gevolge van jullie bezoek aldaar, dan zouden uw moeder, broer en dochters logischerwijze nooit opnieuw bij hen langsgaan in de nasleep van deze gebeurtenis, temeer daar J. (...) en D. (...) alludeerden dat de bende in hun wijk misschien ook uw moeder en uw oudste dochter hadden herkend tijdens hun gevangenisbezoeken in het verleden (CGVS H. R. D. R. (...), p.11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.11). Rekening houdend met de eerste aanspreking die D. (...) kende, lijkt het ook maar weinig aannemelijk dat J. (...) en D. (...) dergelijk risico zouden nemen door toe te staan dat uw moeder, broer en dochters nog eens bij hen op bezoek zouden komen. J. (...)s tegenuitleg, namelijk dat zij dachten dat de lokale MS-leden enkel een probleem hadden met u en niet met uw moeder of dochters (CGVS V. A. J. Y. (...), p.10), kan niet worden gevolgd gezien jullie verklaarden te vermoeden dat uw moeder en dochter ook werden herkend. Dat jullie wisten dat het gevaarlijk was, maar dat jullie een hechte familie zijn (CGVS H. R. D. R. (...), p.12), weegt verder niet op tegenover een dergelijk risico dat een volgend bezoek zou kunnen inhouden.

Uw verdere verklaring als zou u uw allerlaatste job dicht bij uw huis, in de buurt van het ziekenhuis van San Bartolo, hebben moeten laten varen ten gevolge van MS-aanwezigheid aldaar (CGVS I, p.8, 14), kan evenmin worden weerhouden. Noch u, noch uw familieleden maken in jullie asielerklaringen gewag van verdere problemen of hinder die u zelf zou hebben gekend met de MS tussen het bezoek aan uw nicht rond Moederdag 2019 en uw vertrek naar België. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat er toen iemand van de MS iets tegen u gezegd heeft, laat staan dat u toen een aanvaring met iemand van hen gekend heeft. Jullie verklaren hieromtrent enkel dat u tijdens uw laatste werkzaamheden “mensen herkende” en dat u daarom schrik had dat die mensen u zouden herkennen (CGVS I, p.8, 14; CGVS A. A. D. (...), p.7; CGVS G. A. J. J. (...), p.6). U baseert zich dus volledig op veronderstellingen, waaruit geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan blijken t.a.v. de bende MS.

Gezien het tegenstrijdige, onwaarschijnlijke en speculatieve karakter van uw verklaringen, alsook die van uw familieleden, kan er geen geloof worden gehecht aan jullie beweerde problemen met de bende MS.

Aangaande de vrees die u uit ten aanzien van uw partner en de bende 18, dient eveneens een en ander te worden opgemerkt.

In eerste instantie kunnen u, uw moeder en uw broer doorheen jullie verklaringen niet aannemelijk maken dat jullie represailles dienen te vrezen vanwege uw partner in het geval van een terugkeer naar El Salvador. Het CGVS ziet namelijk geen geloofwaardige indicaties die erop wijzen dat uw partner effectief naar u of jullie kinderen op zoek is.

U verklaarde dat u in april of mei 2019 voor het laatst \$50 à 60 doorstortte aan uw partner en u verduidelikte hierbij dat dit een gesuperviseerd systeem was van de bende uit (CGVS I, p.12). Zo werd het geld elke maand vanuit de bende 18 doorgegeven aan K. (...), uw schoonzus, waarop zij het aan u gaf en u vervolgens de maandelijkse storting deed in een overheidsgebouw (CGVS I, p.12). Daar kreeg u een ontvangstbewijs dat u dan terug moest geven aan de bende (CGVS I, p.12). U liet ook uitschijnen dat u die bedragen eigenlijk niet wilde storten, maar dat u dat moest doen omdat u anders het risico liep gedood te worden door de bende (CGVS I, p.12-13). Toen er u werd gevraagd wanneer u de laatste storting verrichte, gaf u op vrij vage wijze aan dat dat in april of mei 2019 was (CGVS, p.12). Rekening houdend met het feit dat u op 26 juni 2019 El Salvador verliet, is het op zich al eigenaardig dat u kennelijk geen geld meer ging storten gedurende de maand juni 2019 en daar klaarblijkelijk geen problemen door ondervond. U maakt immers geen melding van enige hinder of confrontaties met de bende 18 in de periode tussen de laatste storting en uw uiteindelijke vertrek. In dezelfde trant bleek het ook geen probleem te zijn voor u om een internationaal paspoort te gaan aanvragen voor u en voor uw zoon Ax. (...) begin juni 2019 (zie groene map administratief dossier). Nochtans kan worden verwacht dat de bende van uw partner, in dergelijke context van sociale controle die u beschrijft, al direct druk moet hebben gezet vanaf het moment dat u uw partner niet meer gevraagde som ging overmaken, temeer daar u in die periode nog aan het werk was en zich aldus regelmatig buitenshuis begaf. Het valt eveneens te verwachten dat iemand van de bende 18 – die trouwens ook uw toenmalige woonplaats in

Cimas de San Bartolo domineerde (CGVS I, p.3) – toch wel iets opgemerkt moet hebben van het feit dat u zich samen met uw jongste kind naar de Dienst Migratie verplaatste toen u de paspoorten ging aanvragen, zeker gezien u in die periode al niet meer de gewenste stortingen verrichte. Dat er toen schijnbaar niets gebeurde, lijkt in het licht van de door u beschreven bendecontext weinig plausibel, en wijst er niet meteen op dat u door de 18 gezocht zou worden.

Verder blijkt dat uw moeder, uw broer en uw twee oudste kinderen nog tot aan hun vertrek op 28 januari 2020 in uw huis zijn blijven wonen in Cimas de San Bartolo, waar zoals eerder gesteld de bende 18 de plak zwaait (CGVS A. A. D. (...), p.3; CGVS G. A. J. J. (...), p.3). Hierbij kan al meteen opgemerkt worden dat het een maar bizarre gang van zaken lijkt dat u slechts één van uw drie kinderen meeneemt naar België en uw twee dochters in El Salvador laat, rekening houdend met de vrees die u beweert te hebben t.a.v. de MS én het risico dat uw partner uw dochters uit het huis kon laten halen, zoals u zelf verklaarde (CGVS I, p. 15), alhoewel er van dat laatste vreemd genoeg niets in huis kwam (zie infra). Uw tegenuitleg, namelijk dat u op het moment van uw vlucht niet over genoeg geld beschikte om al uw kinderen te laten meereizen (CGVS I, p.14), kan niet overtuigen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u \$2200 spendeerde aan uw vliegticket voor u en uw zoon (DVZ-verklaring, vraag 30), het is nogal evident dat u met dat bedrag ook over land kon reizen naar een dichterbij gelegen land en zo uw drie kinderen meenemen, in plaats van twee van hen in El Salvador achter te laten.

Hierbij aansluitend oogt het ook onwaarschijnlijk dat u op het moment van uw vlucht gewoon vertrok zonder een oplossing te voorzien voor de kwestie van de stortingen, wetende dat uw partner dit nauwgezet opvolgde en u daar dikwijls over aansprak (CGVS I, p.12). Wanneer het CGVS u vroeg waarom uw schoonzus dan niet het geld ging storten, verklaarde u dat zij dat niet durfde omdat ze schrik had om door de politie gevat te worden (CGVS I, p.13), hetgeen echter geen enkele steek houdt gezien deze stortingen gebeurden bij een officiële instantie (Antecedentes Penales) en daaruit blijkt dat de Salvadoraanse overheid deze geldtransfers wel degelijk toelaat (CGVS II, p.8-9). Wanneer deze vraag u nog eens gesteld werd op uw tweede onderhoud, antwoordde u vreemd genoeg weer iets anders, namelijk dat uw schoonzus de stortingen niet deed omdat ze geen tijd had en omdat u de enige was die officieel geregistreerd stond om dat te doen (CGVS II, p.8). Later wees u er echter op dat deze papieren in september-oktober 2019 in orde werden gebracht waardoor uw schoonvader thans de stortingen verricht (CGVS II, p.8). Hij kon hier pas mee beginnen in april 2020, zo verklaarde u, omdat hij een alcoholprobleem heeft (CGVS II, p.8), op zich al een vreemde redenering gezien de urgentie van de stortingen waar u naar verwijst. Uit voorgaande blijkt daarenboven dat het dus wel degelijk mogelijk was om iemand anders deze stortingen voor uw partner te laten doen. Dat u dus gewoon vertrok en niet meer het geld ging storten – hetgeen de basis vormt voor uw beweerde vrees – zonder de formulieren in orde gebracht te hebben zodat iemand anders, bijvoorbeeld uw schoonzus, die kon voortzetten, is een weinig overtuigende gang van zaken. Temeer daar u louter praktische, steeds wisselende redenen geeft waarom uw schoonzus, met wie u een goede band heeft, dat geld niet zou kunnen gaan storten, redenen die bovendien niet opwegen tegen de vrees die u stelt te hebben.

En hoewel het in de lijn der verwachtingen ligt dat het in de directe nasleep van uw vertrek op 26 juni 2019 toch moest beginnen dagen bij uw partner en de bende dat het verdacht was dat er geen teken van leven meer kwam van uwentwege – op dat moment had u immers al minstens één, dan niet twee stortingen gemist – en uw voormalig adres de eerste plaats is die zij desgevallend zouden kunnen bezoeken in het geval van dergelijke vermoedens, blijkt nergens uit jullie verklaringen dat de stopzetting van die stortingen enige consequenties had voor uw moeder, broer of dochters die nog in datzelfde huis in El Salvador woonden, laat staan dat er serieuze represailles volgden in de vele maanden die daarop volgden. Ook was het mogelijk voor uw broer om te blijven werken tot net voor zijn eigen vertrek naar België (CGVS G. A. J. J. (...), p.4). Nochtans zou het niet onlogisch zijn dat iemand van de bende van uw partner uw voormalige woonst zou binnenvallen om te controleren of u en uw kinderen daar nog zijn, of bijvoorbeeld uw dochters meenemen als drukmiddel. In die lange periode van meer dan een half jaar hadden zij daar immers genoeg kansen voor. Dat een te duchten bende als de 18 hen echter niet op een overtuigende manier onder druk zette en eigenlijk geen daadkrachtig optreden aan de dag legde, komt maar twijfelachtig over indien uw partner en zijn kompanen werkelijk wrok tegenover u zouden koesteren. Hierbij kan worden toegevoegd dat uw broer zich in januari 2020 nog driemaal naar het centrum van San Salvador begaf om de volmachtsdocumenten te regelen bij het parket (CGVS G. A. J. J. (...), p.15), zoals ook blijkt uit het parketdocument dat jullie indienden. Dat hij drie keer jullie door de 18 gedomineerde colonia probleemloos kon verlaten, al dan niet samen met uw twee dochters, en dat in een periode waarin u voor uw partner en deze bende al maandenlang van de aardbodem verdwenen leek te zijn, is opnieuw een indicatie dat uw partner en zijn bende er niet mee bezig waren om uw familieleden in het oog te houden, en wijst er ook op dat dit thans niet meer het geval is.

Wel verklaarde u dat er bij uw moeder en bij uw broer personen kwamen vragen naar u in de periode volgend op uw vertrek naar België (CGVS I, p.15; CGVS II, p.5). Meer bepaald verduidelijkte u dat men eerst maandelijks, daarna tweemaandelijks en vervolgens wekelijks uw moeder en uw broer kwamen aanspreken, en dat er zelfs eens aan uw dochters gezegd werd "je moeder is niet gekomen" (CGVS I, p.15). Dient echter te worden onderlijnd dat jullie alle drie opnieuw flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden hieromtrent. Zo gaf uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat uw broer toen constant aangesproken werd om te weten te komen waar u zich bevindt, maar dat zij zelf nooit werd aangesproken hieromtrent (CGVS A. A. D. (...), p.7-8, 14). Uw broer verklaarde dan weer in zijn vrije relaas dat hij één keer per maand werd aangesproken en vragen kreeg over uw locatie, maar wanneer hem op een later moment de vraag uitdrukkelijk gesteld werd, beweerde hij frappant genoeg dat er in de periode volgend op uw vertrek nooit iemand komen vragen is naar u bij hem of bij uw moeder (CGVS G. A. J. J. (...), p.7, 14). Indien er effectief mensen zijn komen vragen naar u bij uw moeder en uw broer, kan worden verwacht dat zij hierover eensluidend zijn, alsook dat zij u hier terdege over informeren, zeker aangezien uw dochters zich bij hen bevonden en u te kennen gaf dat uw broer u van deze zaken inlichtte (CGVS I, p.12). Jullie verklaringen hierover zijn echter dermate incompatibel waardoor eigenlijk geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze aansprekingen. Hieruit kan dan ook geenszins worden besloten dat er werkelijk benedeleden in opdracht van uw partner op zoek waren naar u of uw kinderen in de periode volgend op uw vertrek naar België.

Ook het vervolg van uw relaas doet vreemd aan. Wanneer het CGVS u vraagt of uw schoonzussen zelf nog problemen gekend hebben sinds uw vertrek naar België, gaf u aan dat er enkel bij uw schoonzus K. (...) nog benedeleden zijn komen vragen naar u (CGVS II, p.4-5). De laatste keer dat dat gebeurde, was in februari 2020, zo verklaarde u, waarbij K. (...) haar bezoeker van het volgende antwoord diende: "je moet dat aan mij niet vragen, je moet haar niet meer zoeken, zij is niet meer in het land" (CGVS II, p.5). Daarna kwamen zij niet meer naar u vragen, hetzij enkel eens op een sarcastische manier (CGVS II, p.5). Het mag verbazen dat uw schoonzus een te duchten bende als de 18 zo gemakkelijk weet af te wimpelen door hen zulke dingen te zeggen, temeer daar u liet uitschijnen dat zij dikwijls gewelddadig te werk gingen, ook tegenover uw schoonzussen zelf (CGVS I, p.13). Dit gaat lijnrecht in tegen de beschrijvingen van uw partner en de bende waartoe hij zou behoren. Dat zij al gedurende meer dan een jaar met rust gelaten wordt, is dan ook nogmaals een indicatie dat uw partner momenteel niet op zoek is naar u of uw kinderen.

Hierbij kan worden aangestipt dat u er ook geen graten in ziet dat uw kinderen nog contact onderhouden met de familie van uw partner (CGVS II, p.4-5; CGVS G. A. J. J. (...), p.15; CGVS A. A. D. (...), p.15). Daarnaast maken u en uw broer er op jullie publieke Facebookprofielen geen geheim van dat jullie zich thans in andere oorden bevinden met de kinderen (zie ook info toegevoegd aan blauwe map administratief dossier). Dit wijst er eens te meer op dat u niet bepaald onder de radar wenst te blijven voor uw partner, hetgeen nochtans vanzelfsprekend zou zijn indien u schrik zou hebben voor represailles van zijntwege.

Gezien voorgaande vaststellingen kunt u niet aannemelijk maken dat u uw partner en de bende 18 dient te vrezen in het geval van een terugkeer naar El Salvador. Hetzelfde geldt voor uw familieleden.

In de marge kan nog worden aangestipt dat, daar waar u, uw moeder en uw broer verwijzen naar het feit dat jullie door de bende MS bedreigd werden en daardoor dienden te verhuizen uit Los Chorros (CGVS I, p.3; CGVS G. A. J. J. (...), p.6; CGVS A. A. D. (...), p.3), hieruit geen gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan worden afgeleid. Zo waren er nog andere mensen in uw straat die dezelfde boodschap kregen, namelijk dat zij moesten vertrekken uit de colonia (CGVS G. A. J. J. (...), p.9). Jullie gingen in op hun vraag en verder blijkt nergens uit jullie verklaringen dat jullie nog specifieke problemen gehad hebben met de MS hierdoor, afgezien van de voorgaande elementen inzake de MS die ongeloofwaardig worden geacht. De parketaangifte die uw moeder zou hebben ingediend hieromtrent op 14 november 2019, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling, gezien dit louter gebaseerd is op haar verklaringen. Daarenboven deed zij deze aangifte pas na meer dan drie jaar – deze verhuis dateert immers van mei 2016 – en dit vooral omdat zij dergelijk document nodig had voor een verzekeringsprocedure (CGVS A. A. D. (...), p.9). Hieruit blijkt dus niet dat jullie hulp wilden verzoeken bij de autoriteiten volgend op deze verhuis, hetgeen de ernst van dit incident behoorlijk ondergraaft.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u indiende kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. De paspoorten van u en uw kinderen, alsook uw identiteitskaart, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die hier niet ter discussie staan. Uit het identiteitscertificaat, het gevangeniscertificaat, de uittreksels uit het familieregister en de bezoekerskaarten kan verder worden afgeleid dat uw partner zich effectief in hechtenis bevindt en dat hij veroordeeld is omwille van afpersingsfeiten. Deze documenten geven ook een indicatie van jullie familieband. Een concrete vrees t.a.v. partner, die u hieruit lijkt te puren, kan u doorheen uw verklaringen echter geenszins hardmaken en deze documenten kunnen daar niets aan wijzigen. Het CGVS dient hierbij nog aan te stippen dat u, noch uw familieleden documentatie voorleggen omtrent het proces waarop uw partner terecht stond, hoewel er u werd gevraagd om dergelijke documentatie nog in te dienen, temeer daar uw broer zulks nodig had om bij het Salvadoraanse parket een volmacht aan te vragen voor het vertrek van uw dochters (CGVS I, p.17; CGVS G. A. J. J. (...), p.15-16). Dit doet vermoeden dat jullie niet helemaal open kaart willen spelen over de precieze strafrechtelijke feiten die uw partner in El Salvador begaan heeft, hetgeen eveneens jullie algemene geloofwaardigheid aantast. Er werd jullie doorheen de procedure immers meermaals gewezen werd op de medewerkingsplicht die op jullie schouders rust.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat het CGVS ook overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in het geval van uw moeder (...), uw broer (...), uw nicht (...) en de partner van uw nicht (...). Een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud en van hun beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de nicht van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in Sonsonate (dep. Sonsonate). U hebt de middelbare school afgewerkt en u was werkzaam als hoofd van een apotheek. U verkeert in een relatie met D. R. H. R. (...) met wie u samen twee kinderen heeft, A. E. (...) (°2003) en H. D. (...) (°2006). Jullie woonden samen in Santa Tecla (dep. La Libertad), in de buurt Plaza La Victoria Norte. Zo'n 3 jaar geleden startte uw partner D. (...) een eigen kruidenierszaak in jullie huis.

Op 22 oktober 2017 werd D. (...)s vader om het leven gebracht door de bende MS, omdat zij hem verward hadden met een politiemann. Daarnaast is er een neef van hem, J. F. R. S. (...), die verdween op 17 november 2016 op onrustwekkende wijze. Eén jaar daarna werd er aan D. (...)s tante (J. (...)s moeder) \$1000 losgeld gevraagd, maar D. (...)s familie is niet zeker of hij op dat moment nog in leven was. Zij zijn op dit moment nog steeds in het ongewisse over zijn situatie. U en uw partner hebben ook een aantal vrienden die zijn omgekomen omwille van bendegeweld.

In een weekend na Moederdag 2019 kwam uw nicht K. J. G. A. (...) op bezoek bij jullie om deze feestdag te vieren. Zo'n 4 à 5 dagen later werd uw partner D. (...) aangesproken door bendeleden van de MS. Zij hadden opgemerkt dat K. (...) in het vorige weekend aanwezig was in hun territorium en zeiden dat ze K. (...) niet meer wilden zien in heel Santa Tecla (dat onder het juk van de MS stond). D. (...) gaat ervan uit dat deze MS-leden dat zeiden omdat zij wisten dat K. (...) een relatie had met een lid van de 18, de rivaliserende bende. Omwille van deze bedreiging voelde K. (...) zich in het nauw gedreven en diende zij ontslag te nemen op haar werk, dat zich tevens in Santa Tecla bevond. Uiteindelijk verliet zij op 26 juni 2019 El Salvador en vluchtte ze met haar jongste kind Ax. J. (...) naar België. Op 1 juli 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 31 december 2019 werden jullie thuis bezocht door uw neef, K. (...)s broer J. G. A. (...), hun moeder/uw tante D. A. A. (...) en K. (...)s twee andere kinderen, R. N. (...) en As. J. (...), die toen nog in El Salvador waren. Zij kwamen om zoals gewoonlijk Oudejaarsavond te vieren. Op 1 januari 2020, toen de gasten reeds terug naar huis waren, werd D. (...) nogmaals aangeklampt door 3 MS-bendeleden toen u de stoep aan het vegen was. Zij vroegen hem of hij de boodschap niet begrepen had en zeiden dat ze "die bendevrouw" en "die mensen van een plaats van de tegenovergestelde bende" niet meer wilden zien, anders zouden ze hem en de familie vermoorden. Jullie vermoeden dat ze hiermee naar K. (...)s moeder D. (...) verwezen.

Uit angst en de moord op D. (...)s vader indachtig, sloot uw partner op 1 januari 2020 definitief zijn winkel. Ook haalden jullie de kinderen van school en stopte u zelf met werken op 6 januari 2020. D. (...) legde een klacht neer bij het parket, maar de zaak kreeg geen enkel gevolg. Uiteindelijk verliet u op 29 januari 2020 samen met uw partner en kinderen El Salvador en vlogen jullie vanuit San Salvador via Madrid naar België, waar jullie op 30 januari 2020 aankwamen. 's Anderendaags, op 31 januari 2020, wendden jullie zich tot de DVZ en dienden jullie allen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 februari verlieten ook uw tante D. (...) en haar zoon/uw neef J. (...) El Salvador, samen met K. (...)s oudste kinderen R. (...) en As. (...), dit omdat er bij hen thuis bendeleden van de 18 naar K. (...) kwamen vragen en ook uit angst dat de kinderen zouden worden meegenomen. Zij reisden eveneens naar België en vroegen allen internationale bescherming aan bij de DVZ op 12 februari 2020.

Uw broer, D. A. A. A. (...), ontvluchtte ook El Salvador. Op 25 november 2019 reisde hij met het vliegtuig naar België samen met zijn partner D. N. D. (...) en hun dochter A. A. (...). Op 27 november 2019 vroegen zij internationale bescherming aan bij de DVZ. D. (...) en zijn gezin zijn in december 2020 teruggekeerd naar El Salvador. Het CGVS ging daarom in hun hoofde over tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

U heeft ook nog een schoonbroer (broer van uw partner D. (...)), F. A. H. R. (...), die El Salvador verliet, samen met zijn zoon M. D. (...), en naar België vluchtte. Zij arriveerden in België op 29 januari 2020 en dienden op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Zij keerden samen op 24 december 2020 terug naar El Salvador, waardoor de DVZ in hun hoofde overging tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door de bende MS. In hoofde van uw kinderen vreest u hetzelfde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw paspoort (origineel gezien), dat van uw partner (origineel gezien) en van uw kinderen (kopieën), uw identiteitskaart en die van uw partner (kopieën), een aangifte bij het parket (kopie), een identiteitscertificaat en overlijdensakte van uw schoonvader (kopieën), een bundel nieuwsberichten (kopieën) en tot slot een USB-stick met een video en audioberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw beweerde vrees in het geval van een terugkeer naar El Salvador volledig aansluit bij één van de asielmotieven van uw nicht K. J. G. A. (...). Bijgevolg kan aan u (een deel van) dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

(...)

Daar waar u en uw partner opwerpen dat uw partner daags na de vermeende aanspreking door de MS op Nieuwjaarsdag 2020 aangifte deed bij het parket, hetgeen jullie proberen te staven aan de hand van een aangifteformulier (zie groene map administratief dossier), dient te worden benadrukt dat dit voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen. Dit document bevat immers louter een weergave van de verklaringen die hij aldaar afgelegd heeft, niets meer en niets minder, waardoor het hier objectieve bewijswaarde ontbeert. Om enigszins bewijskrachtig te zijn, moet een document immers steunen op geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is (zie supra). Los van het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen, kan hierbij nog worden toegevoegd dat uw partner zelf aangaf dat u op het moment van uw aangifte reeds zinnens was El Salvador te verlaten (CGVS H. R. D. R. (...), p.8-9), waardoor het nut van deze aangifte niet kan worden ingezien en u de indruk wekt dat hij deze aangifte enkel indiende om iets op papier te hebben dat jullie verzoek om internationale bescherming zou ondersteunen.

Al het bovenstaande maakt eveneens dat het CGVS evenmin geloof kan toeschrijven aan uw partners verklaring als zouden er momenteel mensen in uw wijk naar u op zoek zijn omdat u aangifte hebt neergelegd bij het parket in Santa Tecla (CGVS H. R. D. R. (...), p.13, 15). De motieven achter dat parketbezoek worden immers volledig ongeloofwaardig geacht, en daarenboven hebben de door u ingediende audiobestanden geen enkele objectieve bewijswaarde en kunnen zij derhalve evenmin aantonen dat er werkelijk mensen naar u op zoek zijn omwille van die ene klacht. Dergelijke opnames kunnen immers met gemak op vraag bekomen zijn of zelfs gemanipuleerd zijn. Jullie komen aldus niet verder dan blote beweringen die het CGVS in het licht van alle andere ongeloofwaardige elementen in jullie relaas niet kan weerhouden.

De dood van uw vader en de verdwijning van uw partners neef (CGVS H. R. D. R. (...), p.5-6; 9), zijn voorts geen aanleiding om in jullie hoofde internationale bescherming toe te kennen. Het gaat hier immers om geïsoleerde incidenten die volledig losstaan van jullie concrete vluchtaanleiding. Bovendien blijkt nergens jullie verklaringen dat jullie zelf nog persoonlijke repercussies hebben gekend omwille van die specifieke voorvallen. Het door u ingediende identiteitscertificaat en de overlijdensakte van de vader van uw partner kunnen voorgaande constatacie niet ombuigen, daar zij er louter op kunnen wijzen dat de vader van uw partner effectief om het leven kwam, niets meer en niets minder.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermd in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u indiende kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort, dat van uw partner en die van uw kinderen, alsook uw identiteitskaart en die van uw partner, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die hier niet ter discussie staan. De door u ingediende nieuwsberichten beschrijven enkel een algemene tendens in uw land van herkomst maar vermogen niet uw persoonlijke vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen.

De opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u en uw partner D. (...) doorstuurden d.d. 03/11/2020 kunnen evenmin ander licht werpen op de uitkomst van onderhavige beslissing. Dat uw verjaardag niet op 31 oktober, maar wel op 9 oktober valt en dat u niet op 2 januari, maar wel op 3 januari klacht neerlegde, zijn louter post-factum-wijzigingen die bovendien geen uitstaans hebben met de kernelementen waarop hierboven gemotiveerd werd. Jullie overige twee opmerkingen werden in het Spaans gevoerd, aldus niet één van de proceduretalen, waardoor het CGVS deze niet in acht kan nemen.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat het CGVS ook overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in het geval van uw partner (...), uw nicht (...), uw neef (...) en uw tante (...). Een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud en van hun beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker – i.e. partner van tweede verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de hoofdstad San Salvador. U hebt de middelbare school afgewerkt. U diende gedurende een jaar bij het leger, maar dit was geen militaire functie. Nadien hebt u verschillende jobs gedaan (bij de overheid, bij een chocoladebedrijf, bij een tankstation en als buschauffeur). Als laatste startte u zo'n 3 jaar geleden met een eigen kruidenierszaak in uw huis. U verkeert in een relatie met J. Y. V. A. (...) met wie u samen twee kinderen heeft, A. E. (...) (°2003) en H. D. (...) (°2006). Jullie woonden samen in Santa Tecla (dep. La Libertad), in de buurt Plaza La Victoria Norte.

Uw ouders waren gescheiden. Uw moeder trok meer dan 10 jaar geleden naar de Verenigde Staten om er te trouwen. Uw vader werd op 22 oktober 2017 om het leven gebracht door de bende MS, omdat zij hem verward hadden met een politieman. Een neef van u, J. F. R. S. (...), verdween op 17 november 2016 op onrustwekkende wijze. Eén jaar daarna werd er aan uw tante (zijn moeder) \$1000 losgeld gevraagd, maar jullie zijn niet zeker of hij op dat moment nog in leven was. Op dit moment is jullie familie nog steeds in het ongewisse. U en uw partner hebben ook een aantal vrienden die zijn omgekomen omwille van bendege geweld.

In een weekend na Moederdag 2019 kwam K. J. G. A. (...), de nicht van uw partner, op bezoek bij jullie om deze feestdag te vieren. Zo'n 4 à 5 dagen later werd u aangesproken door bendeleden van de MS. Zij hadden opgemerkt dat K. (...) in het vorige weekend aanwezig was in hun territorium en zeiden dat ze K. (...) niet meer wilden zien in heel Santa Tecla (dat onder het juk van de MS stond). U gaat ervan uit dat deze MS-leden dat zeiden omdat zij wisten dat K. (...) een relatie had met een lid van de 18, de rivaliserende bende. Omwille van deze bedreiging voelde zij zich in het nauw gedreven en diende zij ontslag te nemen op haar werk, dat zich tevens in Santa Tecla bevond. Uiteindelijk verliet K. (...) op 26 juni 2019 El Salvador en vluchtte ze met haar jongste kind Ax. J. (...) naar België. Op 1 juli 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 31 december 2019 werden jullie thuis bezocht door K. (...)s broer J. G. A. (...), haar moeder D. A. A. (...) en haar twee andere kinderen, R. N. (...) en As. J. (...), die toen nog in El Salvador waren. Zij kwamen om zoals gewoonlijk Oudejaarsavond te vieren. Op 1 januari 2020, toen de gasten reeds terug naar huis waren, werd u nogmaals aangeklampt door 3 MS-bendeleden toen u de stoep aan het vegen was. Zij vroegen u of u de boodschap niet begrepen had en zeiden dat ze "die mensen van een plaats van de tegenovergestelde bende" niet meer wilden zien, anders zouden ze u en uw familie vermoorden. U vermoedt dat ze hiermee naar K. (...)s moeder D. (...) verwezen.

Uit angst en de moord op uw vader indachtig, sloot u uw op 1 januari 2020 definitief uw winkel. Ook haalde u uw kinderen van school en stopte uw partner met werken op 6 januari 2020. U legde een klacht neer bij het parket, maar de zaak kreeg geen enkel gevolg. Uiteindelijk verliet u op 29 januari 2020 samen met uw partner en kinderen El Salvador en vlogen jullie vanuit San Salvador via Madrid naar België, waar jullie op 30 januari 2020 aankwamen. 's Anderendaags, op 31 januari 2020, wendden jullie zich tot de DVZ en dienden jullie allen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 februari verlieten ook J. (...)s tante D. (...) en haar neef J. (...) El Salvador, samen met K. (...)s oudste kinderen R. (...) en As. (...), dit omdat er bij hen thuis bendeleden van de 18 naar K. (...) kwamen vragen en ook uit angst dat de kinderen zouden worden meegenomen. Zij reisden eveneens naar België en vroegen allen internationale bescherming aan bij de DVZ op 12 februari 2020.

Uw schoonbroer, D. A. A. A. (...), ontvluchtte ook El Salvador. Op 25 november 2019 reisde hij met het vliegtuig naar België samen met zijn partner K. N. D. (...) en hun dochter A. A. (...). Op 27 november 2019 vroegen zij internationale bescherming aan bij de DVZ. D. (...) en zijn gezin zijn in december 2020 teruggekeerd naar El Salvador. Het CGVS ging daarom in hun hoofde over tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

Zelf heeft u ook nog een broer, F. A. H. R. (...), die El Salvador verliet, samen met zijn zoon M. D. (...), en naar België vluchtte. Zij arriveerden in België op 29 januari 2020 en dienden op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Zij keerden samen op 24 december 2020 terug naar El Salvador, waardoor de DVZ in hun hoofde overging tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door de bende. In hoofde van uw kinderen vreest u hetzelfde.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw paspoort (origineel gezien), dat van uw partner (origineel gezien) en van uw kinderen (kopieën), uw identiteitskaart en die van uw partner (kopieën), een aangifte bij het parket (kopie), een identiteitscertificaat en overlijdensakte van uw vader (kopieën), een bundel nieuwsberichten (kopieën) en tot slot een USB-stick met een video en audiobberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw beweerde vrees in het geval van een terugkeer naar El Salvador volledig aansluit bij één van de asielmotieven van K. J. G. A. (...), de nicht van uw partner. Bijgevolg kan aan u (een deel van) dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

(...)

Daar waar u en uw partner opwerpen dat u daags na de vermeende aanspreking door de MS op Nieuwjaarsdag 2020 aangifte deed bij het parket, hetgeen jullie proberen te staven aan de hand van een aangifteformulier (zie groene map administratief dossier), dient te worden benadrukt dat dit voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen. Dit document bevat immers louter een weergave van de verklaringen die u aldaar afgelegd hebt, niets meer en niets minder, waardoor het hier objectieve bewijswaarde ontbeert. Om enigszins bewijskrachtig te zijn, moet een document immers steunen op geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is (zie supra). Los van het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen, kan hierbij nog worden toegevoegd dat u zelf aangaf dat u op het moment van uw aangifte reeds zinnens was El Salvador te verlaten (CGVS, p.8-9), waardoor het nut van deze aangifte niet kan worden ingezien en u de indruk wekt dat u deze aangifte enkel indiende om iets op papier te hebben dat uw verzoek om internationale bescherming zou ondersteunen.

Al het bovenstaande maakt eveneens dat het CGVS evenmin geloof kan toeschrijven aan uw verklaring als zouden er momenteel mensen in uw wijk naar u op zoek zijn omdat u aangifte hebt neergelegd bij het parket in Santa Tecla (CGVS, p.13, 15). De motieven achter dat parketbezoek worden immers volledig ongeloofwaardig geacht, en daarenboven hebben de door u ingediende audiobestanden geen enkele objectieve bewijswaarde en kunnen zij derhalve evenmin aantonen dat er werkelijk mensen naar u op zoek zijn omwille van die ene klacht. Dergelijke opnames kunnen immers met gemak op vraag bekomen zijn of zelfs gemanipuleerd zijn. U komt aldus niet verder dan blote beweringen die het CGVS in het licht van alle andere ongeloofwaardige elementen in uw relaas niet kan weerhouden.

De dood van uw vader en de verdwijning van uw neef (CGVS p.5-6; 9), zijn voorts geen aanleiding om in uwen hoofde internationale bescherming toe te kennen. Het gaat hier immers om geïsoleerde incidenten die volledig losstaan van uw concrete vluchtaanleiding. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zelf nog persoonlijke repercussies hebt gekend omwille van die specifieke voorvallen. Het door u ingediende identiteitscertificaat en de overlijdensakte van uw vader kunnen voorgaande constatacie niet ombuigen, daar zij er louter op kunnen wijzen dat uw vader effectief om het leven kwam, niets meer en niets minder.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië,

nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u indiende kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort, dat van uw partner en die van uw kinderen, alsook uw identiteitskaart en die van uw partner, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die hier niet ter discussie staan. De door u ingediende nieuwsberichten beschrijven enkel een algemene tendens in uw land van herkomst maar vermogen niet uw persoonlijke vrees voor vervolging en/of ernstige schade aan te tonen.

De opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u en uw partner J. (...) doorstuurden d.d. 03/11/2020 kunnen evenmin ander licht werpen op de uitkomst van onderhavige beslissing. Dat de verjaardag van uw partner niet op 31 oktober, maar wel op 9 oktober valt en dat u niet op 2 januari, maar wel op 3 januari klacht neerlegde, zijn louter post-factum-wijzigingen die bovendien geen uitstaans hebben met de kernelementen waarop hierboven gemotiveerd werd. Jullie overige twee opmerkingen werden in het Spaans gevoerd, aldus niet één van de proceduretalen, waardoor het CGVS deze niet in acht kan nemen.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat het CGVS ook overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in het geval van uw partner (...), de nicht van uw partner (...), de neef van uw partner (...) en de tante van uw partner (...). Een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud en van hun beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoekster – i.e. de moeder van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in Sonsonate (dep. Sonsonate). U hebt aanvankelijk op verschillende plaatsen in het land gewoond, waaronder Ilopango, Santa Lucia en Soyapango. U bent gescheiden en u hebt één dochter K. J. G. A. (...) en één zoon J. J. G. A. (...). U heeft uw middelbare school afgerond en vervolledigde daarna een technische opleiding computertechnieken. Van 1992 tot 2007 werkte u als administratief assistent. Daarna bleef u thuis om voor de kleinkinderen te zorgen, maar u werkte soms als vrijwilligster bij het Rode Kruis.

Vanaf 2000 verhuisde u met uw kinderen naar Los Chorros (in Colon, dep. La Libertad). Toen uw dochter K. (...) 15 jaar oud was, startte zij een relatie met J. A. R. U. (...), met wie zij samen drie kinderen heeft: R. N. (...) (°2006), As. J. (...) (°2009) en Ax. J. (...) (°2016). Al van sinds zij hem kende, was hij lid van de geduchte bende 18. Uw dochter en J. (...) hadden desondanks een liefdevolle relatie. Zijn precieze functie in de groepering is jullie onbekend maar jullie gaan ervan uit dat hij zich bezighield met de verzameling van renta (afpersingsgeld), waarbij hij geen geweld schuwde. Op een bepaald moment werd J. (...) opgepakt en voor het gerecht gedaagd omwille van afpersingsfeiten, dit samen met 6 of 7 andere leden van zijn bende. Op 14 februari 2007 werd hij veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf. Sinds zijn opsluiting had uw dochter K. (...) constant contact met haar partner via de

telefoon, mede omdat hij een obsessieve persoon was die steeds wilde weten waar zij zich bevond. Ook bestond K. (...)s taak erin om maandelijks tussen de 50 en 60 dollar te gaan storten voor hem, ter plekke in de gevangenis. In juni 2016 ging zij J. (...) voor de laatste keer bezoeken; kort daarna werden alle bezoeken opgeschort bij wijze van algemene strafmaatregel vanuit de Salvadoraanse autoriteiten. Sederdien verrichte K. (...) de maandelijkse stortingen in een overheidsgebouw in de hoofdstad. Wel had zij nog telefonisch contact met hem.

In mei 2016 werd u zelf aan uw voordeur bedreigd door MS-bendeleden, die de wijk Los Chorros domineren. Zij zeiden daarbij dat jullie de wijk moesten verlaten, omdat ze te weten waren gekomen dat K. (...) in de gevangenis op bezoek ging bij een lid van de rivaliserende bende 18. Vervolgens verhuisde u met uw twee kinderen en uw (toen nog) twee kleinkinderen naar een wijk genaamd Altas Vistas (in Tonacatepeque, dep. Ilopango). Die stond onder controle van de bende 18.

In september 2018 kwam uw zoon J. (...) op een avond thuis van uw werk, toen hij opeens slaag kreeg van lokale bendeleden, dit omdat zij hem hadden verward met iemand anders. Mochten u en uw dochter toen niet naar buiten zijn gekomen, had hij het voorval allicht niet overleefd.

In 2018 verhuisden jullie allen naar Cimas de San Bartolo (in Tonacatepeque, dep. Ilopango), eveneens een door de 18 gedomineerd gebied.

Reeds 8 jaar was uw dochter K. (...) werkzaam bij T. M. (...), een restaurantketen. De vestiging waar zij werkte bevond zich in Santa Tecla; zij pendelde steeds met de bus naar het werk. In diezelfde stad wonen uw nichtje J. Y. V. A. (...) en haar partner D. R. H. R. (...). K. (...) ging dan ook regelmatig op bezoek bij hen, aangezien zij niet ver van haar werkplaats woonden.

In een weekend rond 10 mei 2019 ging K. (...) op bezoek in Santa Tecla bij uw nichtje J. (...) en haar partner D. (...) en hun kinderen. Zij bracht toen haar kinderen mee; u was daar zelf eveneens aanwezig, alsook uw zoon J. (...) en uw eigen zus (J. (...)s moeder) Y. A. A. (...). Het was een speciale gelegenheid, want jullie vierden samen Moederdag, dat rond die periode viel. In de week volgend op jullie bezoek, werd D. (...) aangesproken door bendeleden van de MS. Zij hadden opgemerkt dat u in het vorige weekend aanwezig was in hun territorium en zeiden tegen D. (...) dat ze u niet meer wilden zien in heel Santa Tecla. Jullie gaan ervan uit dat deze MS-leden dat zeiden omdat zij wisten dat u regelmatig een 18-bendelid ging bezoeken in de gevangenis. Nadat D. (...) K. (...) hierover had ingelicht, besloot zij uit schrik om ontslag te nemen op uw werk. Zij vervulde wel nog haar opzegtermijn tot en met 30 mei 2019 en kreeg daarmee een forse ontslagvergoeding uitbetaald.

Daarna vond K. (...) nog een andere job dicht bij huis, maar zij herkende daar mensen en had bijgevolg schrik dat zij u haar zouden herkennen. Zij zag geen uitweg meer en besloot daarom het land te verlaten. Op 26 juni 2019 reisde K. (...) met het vliegtuig vanuit San Salvador via Madrid naar Brussel, waar u 's anderendaags aankwam. Enkel haar jongste zoon Ax. (...) (uw derde kleinkind) reisde met haar mee. Vervolgens wendde K. (...) zich op 1 juli 2019 tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar zij een verzoek om internationale bescherming indiende voor haar en haar kind.

Op 31 december 2019 ging u samen met uw zoon J. (...) en uw andere twee kleinkinderen R. (...) en As. (...) (voor wie jullie zorgden) opnieuw op bezoek bij uw nicht J. (...) en haar gezin in Santa Tecla, deze keer om Oudejaarsavond te vieren. Nadien werd J. (...)s partner D. (...) opnieuw onderschept MS-bendeleden, die hem nog eens zeiden dat ze jullie (i.e. uw moeder en uzelf) daar niet wilden zien en dat jullie daar allemaal moesten weggaan, anders zou jullie iets overkomen. Uiteindelijk verlieten uw nicht J. (...) en haar partner D. (...) samen met hun kinderen El Salvador op 28 januari 2020 en vluchtten zij eveneens naar België. Op 31 januari 2020 dienden zij allen een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Een neefje van u, D. A. A. A. (...), zijnde de broer van J. (...), ontvluchtte ook El Salvador omdat de bendes hem verplichtten ritten voor hem uit te voeren. D. (...) was immers Uberchauffeur. Op 25 november 2019 reisde hij met het vliegtuig naar België samen met zijn partner K. N. D. (...) en hun dochter (uw achterkleinkind) A. A. (...). Op 27 november 2019 vroegen zij internationale bescherming aan bij de DVZ. D. (...) en zijn gezin zijn in december 2020 teruggekeerd naar El Salvador. Het CGVS ging daarom in hun hoofde over tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

Gezien K. (...) de enige was die maandelijks geld stortte aan haar partner J. (...) in de gevangenis, en zij El Salvador had verlaten, ontving J. (...) na haar vertrek geen maandelijks bedrag meer. Bijgevolg

vermoeden jullie dat K. (...)s partner hier niet opgezet mee zal zijn en dat hij wraak zal nemen op haar, niet alleen omdat zij gestopt is met geld te storten, maar ook omdat zij hem thans verlaten heeft. Sinds K. (...)s vlucht naar België is men één à twee keer per maand komen vragen naar haar bij u en uw zoon J. (...). Jullie zorgden op dat moment voor K. (...)s twee oudste kinderen, uw nichtjes. In januari 2020 werd u zelf via K. (...)s schoonzus gewaarschuwd dat J. (...) van plan was om uw kinderen te laten weghalen. Omwille van dit gegeven, en ook door de bedreiging t.a.v. D. (...) (de partner van uw nicht), besloten u en uw zoon om eveneens El Salvador te verlaten, samen met K. (...)s twee kinderen R. (...) en As. (...). Het Salvadoraanse parket kende jullie een volmacht toe om de kinderen mee naar België te nemen. Op 9 februari 2020 vlogen jullie allen naar België en op 12 februari 2020 dienden zij een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u de bende MS, alsook de bende 18.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw paspoort (origineel gezien), uw Salvadoraanse identiteitskaart (kopie) en een aangifte die u zelf deed bij het parket d.d. 14/11/2019 (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig aansluiten bij deze van uw dochter K. J. G. A. (...). Bijgevolg kan aan u dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

(...)

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u indiende kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die hier niet ter discussie staan.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat het CGVS ook overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in het geval van uw dochter (...), uw zoon (...), uw nichtje (...) en de partner van uw nichtje (...). Een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud en van hun beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De vijfde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de broer van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de hoofdstad San Salvador. U groeide op bij uw moeder D. A. A. (...) in Santa Tecla (dep. La Libertad). Vanaf 2000 verhuisden jullie naar Los Chorros (in Colon, dep. La Libertad). U heeft één volle zus K. J. G. A. (...), alsook drie halfbroers aan vaders kant. U heeft uw middelbare school afgerond en studeerde daarna drie jaar bedrijfsadministratie, maar u maakte deze opleiding niet af. U hebt verschillende jobs uitgeoefend, waaronder in de administratie, customer service en gegevensinput. Sinds 2018 kon u niet meer formeel werken omdat u door een besmetting via kippen histoplasmose opliep en daar langdurig ziek van werd. U gooide het daarom over een andere boeg en begon informeel portefeuilles, handtassen en voeding te verkopen, dit enkel in het weekend.

Toen uw zus K. (...) 15 jaar oud was, startte zij een relatie met J. A. R. U. (...), met wie zij samen drie kinderen heeft: R. N. (...) (°2006), As. J. (...) (°2009) en Ax. J. (...) (°2016). Al van sinds zij hem kende, was hij lid van de geduchte bende 18. Uw zus en J. (...) hadden desondanks een liefdevolle relatie. Zijn precieze functie in de groepering is jullie onbekend maar jullie gaan ervan uit dat hij zich bezighield met de verzameling van renta (afpersingsgeld), waarbij hij geen geweld schuwde. Op een bepaald moment werd J. (...) opgepakt en voor het gerecht gedaagd omwille van afpersingsfeiten, dit samen met 6 of 7 andere leden van zijn bende. Op 14 februari 2007 werd hij veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf. Sinds zijn opsluiting had uw zus K. (...) constant contact met haar partner via de telefoon, mede omdat hij een obsessieve persoon was die steeds wilde weten waar zij zich bevond. Ook bestond K. (...)s taak erin om maandelijks tussen de 50 en 60 dollar te gaan storten voor hem, ter plekke in de gevangenis. In juni 2016 ging zij J. (...) voor de laatste keer bezoeken; kort daarna werden alle bezoeken opgeschort bij wijze van algemene strafmaatregel vanuit de Salvadoraanse autoriteiten. Sedertdien verrichte K. (...) de maandelijkse stortingen in een overheidsgebouw in de hoofdstad. Wel had zij nog telefonisch contact met hem.

In mei 2016 werd uw moeder aan haar voordeur bedreigd door MS-bendeleden, die de wijk Los Chorros domineren. Zij zeiden daarbij dat jullie de wijk moesten verlaten, omdat ze te weten waren gekomen dat K. (...) in de gevangenis op bezoek ging bij een lid van de rivaliserende bende 18. Vervolgens verhuisde u met uw moeder, en uw zus en haar (toen nog) twee kinderen naar een wijk genaamd Altas Vistas (in Tonacatepeque, dep. Ilopango). Die stond onder controle van de bende 18.

In september 2018 kwam u op een avond thuis van uw werk, toen u opeens slaag kreeg van lokale bendeleden, dit omdat zij u hadden verward met iemand anders. Mochten uw moeder en uw zus toen niet naar buiten zijn gekomen, had u het voorval allicht niet overleefd.

In 2018 verhuisden jullie allen naar Cimas de San Bartolo (in Tonacatepeque, dep. Ilopango), eveneens een door de 18 gedomineerd gebied.

Reeds 8 jaar was uw zus K. (...) werkzaam bij T. M. (...), een restaurantketen. De vestiging waar zij werkte bevond zich in Santa Tecla; zij pendelde steeds met de bus naar het werk. In diezelfde stad

wonen uw nicht J. Y. V. A. (...) en haar partner D. R. H. R. (...). K. (...) ging dan ook regelmatig op bezoek bij hen, aangezien zij niet ver van haar werkplaats woonden.

In een weekend rond 10 mei 2019 ging K. (...) op bezoek in Santa Tecla bij uw nicht J. (...) en haar partner D. (...) en hun kinderen. Zij bracht toen haar kinderen mee; u was daar zelf eveneens aanwezig, alsook uw moeder en uw tante Y. A. A. (...). Het was een speciale gelegenheid, want jullie vierden samen Moederdag, dat rond die periode viel. In de week volgend op jullie bezoek, werd D. (...) aangesproken door bendeleden van de MS. Zij hadden opgemerkt dat uw zus in het vorige weekend aanwezig was in hun territorium en zeiden tegen D. (...) dat ze haar niet meer wilden zien in heel Santa Tecla. Jullie gaan ervan uit dat deze MS-leden dat zeiden omdat zij wisten dat K. (...) regelmatig een 18-bendelid ging bezoeken in de gevangenis. Nadat D. (...) K. (...) hierover had ingelicht, besloot zij uit schrik om ontslag te nemen op uw werk. Zij vervulde wel nog haar opzegtermijn tot en met 30 mei 2019 en kreeg daarmee een forse ontslagvergoeding uitbetaald.

Daarna vond K. (...) nog een andere job dicht bij huis, maar zij herkende daar mensen en had bijgevolg schrik dat zij haar ook zouden herkennen. Zij zag geen uitweg meer en besloot daarom het land te verlaten. Op 26 juni 2019 reisde K. (...) met het vliegtuig vanuit San Salvador via Madrid naar Brussel, waar zij 's anderendaags aankwam. Enkel haar jongste zoon Ax. (...) reisde met haar mee. Vervolgens wendde K. (...) zich op 1 juli 2019 tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar zij een verzoek om internationale bescherming indiende voor haar en haar kind.

Op 31 december 2019 ging u samen met uw moeder D. (...) en K. (...)s twee andere kinderen R. (...) en As. (...) (voor wie jullie zorgden) opnieuw op bezoek bij uw nicht J. (...) en haar gezin in Santa Tecla, deze keer om Oudejaarsavond te vieren. Nadien werd J. (...)s partner D. (...) opnieuw onderschept MS-bendeleden, die hem nog eens zeiden dat ze jullie (i.e. uw moeder en uzelf) daar niet wilden zien en dat jullie daar allemaal moesten weggaan, anders zou jullie iets overkomen. Uiteindelijk verlieten uw nicht J. (...) en haar partner D. (...) samen met hun kinderen El Salvador op 28 januari 2020 en vluchtten zij eveneens naar België. Op 31 januari 2020 dienden zij allen een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Een neef van u, D. A. A. A. (...), zijnde de broer van J. (...), ontvluchtte ook El Salvador. Op 25 november 2019 reisde hij met het vliegtuig naar België samen met zijn partner K. N. D. (...) en hun dochter A. A. (...). Op 27 november 2019 vroegen zij internationale bescherming aan bij de DVZ. D. (...) en zijn gezin zijn in december 2020 teruggekeerd naar El Salvador. Het CGVS ging daarom in hun hoofde over tot een beëindiging van hun beschermingsverzoek.

Gezien K. (...) de enige was die maandelijks geld stortte aan haar partner J. (...) in de gevangenis, en zij El Salvador had verlaten, ontving J. (...) na haar vertrek geen maandelijks bedrag meer. Bijgevolg vermoeden jullie dat K. (...)s partner hier niet opgezet mee zal zijn en dat hij wraak zal nemen op haar, niet alleen omdat zij gestopt is met geld te storten, maar ook omdat zij hem thans verlaten heeft. Sinds K. (...)s vlucht naar België is men één à twee keer per maand komen vragen naar haar bij u en uw moeder D. (...). Jullie zorgden op dat moment voor K. (...)s twee oudste kinderen, uw nichtjes. In januari 2020 werd u zelf via K. (...)s schoonzus gewaarschuwd dat J. (...) van plan was om uw kinderen te laten weghalen. Omwille van dit gegeven, en ook door de bedreiging t.a.v. D. (...) (de partner van uw nicht), besloten u en uw moeder om eveneens El Salvador te verlaten, samen met K. (...)s twee kinderen R. (...) en As. (...). Het Salvadoraanse parket kende jullie een volmacht toe om de kinderen mee naar België te nemen. Op 9 februari 2020 vlogen jullie allen naar België en op 12 februari 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u te worden ontvoerd en vermoord door de bende 18.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw paspoort (origineel gezien), uw Salvadoraanse identiteitskaart (kopie), een aangifte bij het parket van uw moeder d.d. 14/11/2019 (origineel), een volmacht vanwege uw zus voor het vertrek van uw nichtjes (kopie), twee uittreksels uit het famileregister (kopieën), en tot slot een toestemmingsformulier vanwege het parket voor het vertrek van uw dochters (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat het leeuwendeel van uw asielmotieven volledig aansluit bij deze van uw zus K. J. G. A. (...). Bijgevolg kan aan u dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

(...)

Daar waar u zelf tot slot opwerpt dat u in elkaar geslagen werd door bendeleden in september 2018, moet worden onderlijnd dat, hoe betreurenswaardig ook, deze gebeurtenis geen enkele aanleiding kan vormen om in uwen hoofde internationale bescherming toe te kennen. Het gaat in deze om een geïsoleerd incident dat u te beurt viel omdat uw belagers u zouden hebben verward met een andere persoon; bovendien bleken zij op dat moment dronken en gedrogeerd te zijn (CGVS G. A. J. J. (...), p.6, 9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere repercussies kende omwille van dit ongelukkige voorval, noch dat u enige represailles van deze personen dient te vrezen in het geval van een terugkeer naar El Salvador.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u indiende kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg, zaken die hier niet ter discussie staan. De volmacht geschreven door uw zus wijst erop dat uw zus u de toestemming gaf om haar twee dochters met u te doen meereizen naar België, evenmin een element dat het CGVS in twijfel trekt.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat het CGVS ook overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus in het geval van uw zus (...), uw moeder (...), uw

nichtje (...) en de partner van uw nichtje (...). Een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud en van hun beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 261 582, is de nicht van tweede verzoekster, wiens beroep en dat van haar partner bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 583, en de dochter respectievelijk de zus van derde verzoekster en tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 261 585. Verzoekende partijen beroepen zich in essentie allen op dezelfde vluchtmotieven, met name problemen die zij hebben gekend of bij terugkeer naar hun land van herkomst zouden kennen in verband met de relatie die eerste verzoekster zou hebben gehad met een lid van de bende 18. Alle verzoekende partijen geven aan dat zij omwille van deze relatie werden bedreigd door lokale leden van de bende *Mara Salvatrucha* (hierna: MS-13) in de wijk waar tweede verzoekster en eerste verzoeker woonden en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn, wat dit element betreft, gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven, met dien verstande dat in hoofde van tweede verzoekster en eerste verzoekster bijkomend wordt gemotiveerd met betrekking tot de problemen die voor hen zouden zijn voortgevloeid uit een aangifte die eerste verzoeker bij het parket zou hebben gedaan omwille van deze bedreigingen. Daarnaast voeren eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker problemen aan met de bende 18 omdat eerste verzoekster haar relatie met het bendelid verbroken heeft en zonder diens toestemming vertrokken is met hun zoon en vervolgens derde verzoekster en tweede verzoeker met de twee oudste kinderen, eveneens zonder toestemming van de ex-partner van eerste verzoekster, vertrokken zijn. De bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn, wat betreft de vrees voor de ex-partner van eerste verzoekster en de bende 18, eveneens gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. Tot slot verwijzen tweede verzoekster en eerste verzoeker, enerzijds, en tweede verzoeker, anderzijds, nog naar enkele gebeurtenissen die los staan van voormelde motieven en niet de kern uitmaken van hun vluchtrelaas. In elk van de verzoekschriften wordt telkens één middel uiteengezet waarin in essentie dezelfde argumentatie wordt gevoerd ten aanzien van de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven met betrekking tot de vrees voor de bende MS-13 dan wel voor de bende 18, al naargelang het geval, en de eventuele nood aan bescherming op basis van het verblijf van verzoekende partijen in het buitenland en de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Gelet op het voorgaande moeten de drie zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) schendt.

Verzoekende partijen halen artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en menen dat de commissaris-generaal *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met hun specifieke profiel, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die door hen werd voorgelegd.

Verzoekende partijen geven aan dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst vrezen te zullen worden vermoord door de bende MS-13, wegens de relatie van eerste verzoekster met iemand van de bende 18, dan wel door die voormalige partner van eerste verzoekster of diens kompanen van de bende 18. Zij stellen dat “(d)e bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge onveiligheidssituatie (...) wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes”.

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat de vervolging die zij vrezen onder de toepassing van het Verdrag van Genève valt op grond van het criterium ‘politieke overtuiging’ of, wat eerste verzoekster betreft, het behoren tot een sociale groep, meer bepaald de groep van vrouwen. Verzoekende partijen menen dat, hen voor zover de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Zij verwijzen in dit verband opnieuw naar de door hen aangehaalde vrees om te worden vermoord door de bende MS-13 respectievelijk de bende 18, welke vrees volgens hen bevestigd wordt “door een reeks rapporten waarin de betreuenswaardige veiligheidssituatie in El Salvador wordt toegelicht (zie infra)”.

In haar verzoekschrift betoogt eerste verzoekster dat zij specifiek tot een risicogroep behoort als gevolg van haar relatie sinds 2005 met een lid van de bende 18, welke relatie de commissaris-generaal niet in twijfel trekt, zoals deze laatste ook niet in twijfel trekt dat dat “bendelid de vader is van haar twee kinderen” en werd aangehouden voor afpersing. Eerste verzoekster wenst in haar verzoekschrift te benadrukken dat dit risico tweeledig is, aangezien er volgens haar een risico bestaat op vervolging of ernstige schade, enerzijds door de bende MS-13 wegens haar affiliatie met iemand van de rivaliserende bende, en anderzijds door de bende 18 omdat zij haar ex-partner heeft verlaten, “wat in strijd is met het zeer macho ethos van de bendes in El Salvador”. Eerste verzoekster meent dat haar profiel volstaat om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen.

Verzoekende partijen menen dat de motieven van de bestreden beslissingen op basis waarvan besloten wordt dat hun relaas niet geloofwaardig is onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij menen dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Voorafgaandelijk aan hun poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, merken verzoekende partijen op dat zij de verklaringen van D. A. A. A. betreuen en lichten zij toe dat zij geen enkele melding hebben gemaakt van diens betrokkenheid bij hun problemen omdat hij daar ook helemaal niet bij betrokken was. Zij menen dat hij getracht heeft “zich in hun verhaal te mengen om op die grond bescherming te kunnen genieten”. Hij zou enige kennis hebben gehad van het relaas omdat tweede verzoekster het hem zou hebben verteld, doch niet in detail, vandaar de fouten. Zij wijzen erop dat hij bovendien het land verlaten had voor de problemen van Oudejaar en dus slechts beperkt contact had met de familie toen zij opnieuw werden benaderd. Om die reden gaan verzoekende partijen niet in detail in op de grieven van de bestreden beslissingen die verband houden met D., in het bijzonder betreffende de tegenstrijdigheden. Zij menen verder dat, aangezien D. El Salvador heeft verlaten wegens persoonlijke problemen in verband met zijn werk als Uber chauffeur en hij niet werd betrokken bij hun problemen, zijn huidige situatie in El Salvador dus niet relevant is om hun eigen situatie in te schatten. Zij beschouwen diens beslissing om terug te gaan ondanks zijn eigen persoonlijke problemen als “zeer persoonlijk” en menen dat die beslissing dus in ieder geval geen invloed kan hebben op de geloofwaardigheid van hun relaas. Volgens verzoekende partijen is het feit dat D. geen problemen heeft ondervonden een belangrijke aanwijzing dat hij niet betrokken is bij hun problemen. Zijn kwade trouw kan hen geen schade toebrengen, zo stellen verzoekende partijen, die de Raad vragen de verklaringen van D. aan de kant te schuiven, “indien nodig op basis van het voordeel van twijfel”.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat hun verklaringen over de problemen die zij zouden hebben gehad met de bende MS-13 erg uiteen lopen, merken verzoekende partijen voorafgaandelijk op dat hun relaas overeenkomt met hoger aangehaalde informatie waaruit blijkt dat leden van de ene bende geen leden van een andere bende of aan die bende gelieerde verwanten dulden in hun buurt. Wat betreft de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, zijn verzoekende partijen van mening dat de *protection officer* hen de mogelijkheid had moeten bieden om hierover toelichting te verschaffen, zoals wordt vereist in artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Zij merken op dat slechts tweede verzoeker met sommige van de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd. Over de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de gebruikte vervoersmiddelen en het verloop van de dag of avond tijdens de samenkomsten op Moederdag en oudejaarsavond wensen zij te benadrukken dat ze elk jaar voor die belangrijke gebeurtenissen en elke zondag naar het huis van tweede verzoekster gingen om samen te vieren. Het aantal keren dat zij samenkwamen bij tweede

verzoekster en haar partner is dus zeer hoog, zo stellen zij, reden waarom het volgens hen meer dan waarschijnlijk is dat er verwarring is ontstaan tussen al die keren, te meer daar zij meer dan een jaar na de feiten werden gehoord. Wat Moederdag betreft, bevestigen verzoekende partijen dat ze met de bus gingen en dat ze daar de nacht hebben doorgebracht. Wat oudejaarsavond betreft, bevestigen zij dat zij na het avondeten rond één uur vertrokken zijn. Zij zien bovendien geen tegenstrijdigheid als zodanig tussen de verklaringen van tweede verzoekster en tweede verzoeker. Zij lichten toe dat tweede verzoekster verklaard heeft dat ze na het eten vertrokken zijn, zonder verdere details over het uur, de duur van het diner of het tijdstip van vertrek, en dat de andere verklaard heeft dat ze rond één uur vertrokken, waarbij zij opmerken dat op dat soort gelegenheden het diner zeer laat plaatsvindt en lang duurt. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid over de datum waarop eerste verzoeker na Moederdag door de MS-13 werd benaderd, laten verzoekende partijen gelden dat zij coherent gebleven zijn door het in dezelfde week te situeren hoewel geen van hen zich de exacte dag herinnert. Zij wijzen erop dat eerste verzoekster en tweede verzoeker dit ook duidelijk hebben gezegd. Zij geven aan dat zij allen een “*evaluatie*” hebben gemaakt, wat noodzakelijkerwijs inhoudt dat hun verklaringen verschillen naar gelang hun perceptie van het verloop van de gebeurtenissen. Zij voegen hieraan toe dat UNHCR in dit verband stelt dat de herinnering van een persoon aan data, frequentie en duur bijna altijd gebaseerd is op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk en zelden nauwkeurig is. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de benadering na oudejaarsavond, bevestigen zij de verklaringen van eerste verzoeker. Hij zou eerste en derde verzoekster en tweede verzoeker pas een week later op de hoogte hebben gebracht van deze benadering. Zij vervolgen dat derde verzoekster de details niet kreeg, en dat dit kan verklaren waarom derde verzoekster de data van de bedreigingen verwacht met de dag waarop zij daarvan op de hoogte werd gebracht. Zij wijzen erop dat tweede verzoeker duidelijk had uitgelegd dat zijn moeder niet van alles op de hoogte was.

Waar de commissaris-generaal zich afvraagt hoe de leden van MS-13 die de buurt rond het huis van tweede verzoekster en eerste verzoeker domineerden weet hadden van de relatie van eerste verzoekster met een lid van de bende 18, merken verzoekende partijen op dat verwerende partij niet duidelijk heeft gevraagd hoe eerste verzoekster denkt dat zij haar hebben herkend. Zij wijzen erop dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud in haar eigen woorden heeft uitgelegd dat de bedreigingen verband hielden met haar relatie met iemand van de bende 18 en dat de leden van MS-13 wisten dat ze die persoon ging bezoeken in de gevangenis, doch dat dit niet noodzakelijkerwijs betekent dat de leden van MS-13 van de wijk haar gezicht zouden hebben herkend. Evenmin blijkt volgens hen uit de verklaringen van tweede verzoekster en eerste verzoeker dat de bendeleden van de wijk zeiden dat ze eerste verzoekster of derde verzoekster herkenden van een bezoek aan de gevangenis. De commissaris-generaal doet volgens hen een verkeerde lezing van hun verklaringen. Verzoekende partijen geven aan dat zij slechts veronderstellingen kunnen maken over de wijze waarop eerste verzoekster door de bendeleden zou zijn herkend en over het feit dat zij het gezicht van derde verzoekster ook zouden hebben kunnen herkennen. Zij menen dat het niet onmogelijk is dat de leden van MS-13 uit de buurt rond het huis van tweede verzoekster op zeker moment op de hoogte werden gebracht van de relatie tussen eerste verzoekster en een lid van de bende 18, gezien het netwerk dat deze bendes vormen om informatie te delen. Zij achten het tevens niet onmogelijk dat de plaats waar eerste verzoekster ging om geld te storten voor haar ex-partner onder bewaking van de bendes was of dat iemand die voor die instelling werkte ook voor de bendes werkte. Zij zien hiervoor bevestiging in objectieve informatie waaruit zij citeren. Zij wensen ook te benadrukken dat eerste verzoekster uit een zone kwam die gecontroleerd werd door de bende 18. Zij stellen dat het dus zeer aannemelijk is dat eerste verzoekster onder de aandacht van de MS-13-leden was en dat iemand op een bepaald moment de link heeft gelegd, hetzij dankzij informatie die een ander lid van de MS-13 had (wegens haar bezoek aan de gevangenis of wegens het feit dat ze geld ging storten), hetzij omdat iemand van de wijk haar heeft herkend toen ze geld ging storten. Er zijn dus verschillende mogelijkheden, zo besluiten verzoekende partijen, die menen dat het hen niet kan worden verweten dat ze geen definitief antwoord kunnen geven. Zij betwisten verder dat zij zich louter op giswerk zouden baseren omdat de bendeleden geen namen zouden hebben vernoemd. Zij wijzen erop dat de bendeleden eerste verzoekster hebben beschreven en de term “*bendevrouw*” hebben gebruikt en dat ze na oudejaarsavond duidelijk verwezen hebben naar eerdere bedreigingen met “*heb je de boodschap niet begrepen?*” net na het bezoek van haar familie. Waar de commissaris-generaal het voorts bedenkelijk vindt dat eerste verzoekster jaren zonder enig probleem op bezoek kon gaan bij tweede verzoekster en eerste verzoeker, herhalen verzoekende partijen hun betoog dat er andere mogelijkheden zijn die kunnen verklaren dat de bendeleden van de wijk van tweede verzoekster vóór 2019 niet op de hoogte waren van de relatie van eerste verzoekster met iemand van de bende 18. De bendeleden communiceren met elkaar, maar natuurlijk moet de link worden gelegd, wat soms tijd kan nemen, aldus verzoekende partijen. Waar de commissaris-generaal het tevens bijzonder vreemd vindt dat derde verzoekster en tweede verzoeker

nog teruggingen naar de wijk van tweede verzoekster, bevestigen verzoekende partijen dat zij teruggingen ter gelegenheid van de verjaardag van tweede verzoekster – en niet die van eerste verzoekster, zoals in de bestreden beslissingen kan worden gelezen – en oudejaarsavond. Derde verzoekster zou die eerste gelegenheid vergeten zijn omdat er op die dag niets is gebeurd. Aangezien zij de verklaringen van tweede verzoekster heeft bevestigd, kan er volgens verzoekende partijen niet van een tegenstrijdigheid worden gesproken. Zij menen dat de commissaris-generaal hun verklaringen met zijn argumentatie “*op een zeer subjectieve manier*” verwerpt. Onder verwijzing naar verschillende passages uit de notities van hun persoonlijke onderhoud betogen zij dat zij uit de verklaringen van de leden van MS-13 hadden begrepen dat die enkel een probleem hadden met eerste verzoekster en daarom dachten dat het feit dat de moeder en dochter van eerste verzoekster misschien ook werden herkend *a priori* geen probleem was. De opmerking van eerste verzoeker dat het gevaarlijk was, was volgens hen “*meer een algemene opmerking gezien de veiligheidssituatie in El Salvador en het feit dat deze bezoeken per se altijd gevaarlijk zijn geweest*”.

Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het feit dat eerste verzoekster haar allerlaatste job dicht bij huis zou hebben moeten laten varen ten gevolge van de MS-aanwezigheid aldaar, lichten verzoekende partijen toe dat het opnieuw zien van de bendeleden bij eerste verzoekster een aanzienlijke ongerustheid heeft teweeggebracht en wijzen zij erop “*dat de angst zowel van objectieve als subjectieve zijde moet worden geanalyseerd*”. Zij vervolgen dat het de opeenstapeling van alle vroegere ervaringen is die de basis vormt van de angst van eerste verzoekster en betreuren dat het subjectieve element van haar angst in de bestreden beslissingen niet in aanmerking werd genomen en beoordeeld. Zij wijzen vervolgens op de objectieve elementen waarop hun vrees ten aanzien van de bende MS-13 is gegrond, namelijk (i) het risicoprofiel van eerste verzoekster, (ii) de “*context van erge onveiligheidssituatie*” in hun land van herkomst wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes, en (iii) de eerdere bedreigingen door de bendeleden. Zij herhalen dat zij wegens het profiel van eerste verzoekster op continue basis risico lopen om problemen te ondervinden met de bende MS-13. Als eerste verzoekster geen problemen heeft ondervonden tot aan haar vertrek, aldus verzoekende partijen, is dat omdat zij maatregelen heeft genomen, ter staving waarvan zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster. Eerste verzoekster vond dat de genomen maatregelen in eerste instantie leken te werken maar “*dat het in ieder geval niet eeuwig kon duren*”. Verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal de ernst van de vrees van eerste verzoekster ten onrechte minimaliseert omdat haar in de maand voor haar vertrek niets is overkomen.

Waar de commissaris-generaal in de tweede en de derde bestreden beslissing motiveert dat het aangifteformulier dat zij neerlegden ter staving van de klacht die eerste verzoeker zou hebben ingediend bij het parket bewijskracht ontbeert daar een document moet steunen op geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen en dit *in casu* niet het geval is, laten tweede verzoekster en eerste verzoeker in hun verzoekschrift gelden dat de geloofwaardigheid van hun relaas ook moet worden beoordeeld op basis van de neergelegde documenten en niet pas “*na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal*”. Zij menen dat voormeld aangiftedocument als “*voorlopig bewijs*” in aanmerking moet worden genomen. Verder merken zij in hun verzoekschrift op dat als zij geen verdere problemen hebben gekend tot aan hun vertrek, dit enerzijds is omdat zij maatregelen hebben genomen om zichzelf te proberen te beschermen en anderzijds omdat de bendes “*in het algemeen niet noodzakelijkerwijs direct reageren*”. Dit betekent volgens hen niet dat de leden van MS-13 in de toekomst niet zouden handelen. Bovendien vonden zij naar eigen zeggen dat de genomen maatregelen in eerste instantie leken te werken maar “*dat het in ieder geval niet eeuwig kon duren*” en dat zij ook niet wisten waar te gaan. Zij wijzen er in hun verzoekschrift, onder verwijzing naar algemene informatie, op dat verhuizen geen mogelijkheid was en betogen verder dat het risico in geval van terugkeer nog actueel is, zoals door tweede verzoekster werd aangegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud en volgens hen ook in overeenstemming is met de beschikbare informatie. Zij wijzen erop dat mensen die de criminele activiteiten van een bende hebben aangegeven bij de politie zich bevinden in de tweede categorie van mensen die volgens UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Waar de commissaris-generaal in de tweede en de derde bestreden beslissing overweegt dat de door hen neergelegde audiobestanden geen enkele objectieve bewijswaarde hebben, zijn tweede verzoekster en eerste verzoeker in hun verzoekschrift van mening dat van hen niet kan worden verwacht dat zij “*een document hebben over alle elementen van hun verhaal*”. Zij wijzen erop dat hun vrees bovendien moet worden beoordeeld in het licht van alle gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt. Zij wijzen in hun verzoekschrift tot slot op de objectieve elementen waarop hun vrees ten aanzien van de bende MS-13 is gegrond, namelijk (i) de moord op de vader van eerste verzoeker en de ontvoering van zijn neef, (ii) de “*context van erge onveiligheidssituatie*” in hun land van herkomst wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes, en (iii) de eerdere bedreigingen door leden van MS-13.

Verzoekende partijen halen in verband met de door hen voorgehouden vrees voor MS-13 nog artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan en betogen dat het feit dat zij in het verleden reeds werden bedreigd het vermoeden doet ontstaan dat zij in geval van terugkeer opnieuw zullen worden vervolgd en de bewijslast omkeert.

Vervolgens ondernemen eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker in hun respectievelijke verzoekschriften een poging om de motieven te weerleggen op grond waarvan de commissaris-generaal van oordeel is dat zij de door hen voorgehouden vrees voor de ex-partner van eerste verzoekster en de bende 18 niet aannemelijk maken. Waar de commissaris-generaal het eigenaardig vindt dat eerste verzoekster gedurende de maand voor haar vertrek geen geld meer ging storten en daar klaarblijkelijk geen problemen door ondervond, zijn zij van oordeel dat de *protection officer* hen de mogelijkheid had moeten bieden om dit punt toe te lichten, zoals wordt vereist door artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Zij merken op dat eerste verzoekster, ondanks haar tweede persoonlijk onderhoud, niet werd geconfronteerd met die incoherentie. Zij lichten toe dat eerste verzoekster in april of mei geen geld meer kreeg van haar schoonzus. Het zou soms gebeurd zijn dat het geld niet werd afgeleverd, zodat het haar schuld niet zou zijn geweest dat eerste verzoekster geen geld kon storten voor haar ex-partner, wat de bende 18 wist. Om die reden zou eerste verzoekster de bende nog niet hebben gevreesd, nog naar haar werk zijn gegaan en ook zonder probleem een paspoort hebben kunnen aanvragen voor haar zoon. Waar de commissaris-generaal het een bizarre gang van zaken vindt dat eerste verzoekster slechts één van haar kinderen meeneemt naar België, wijzen verzoekende partijen op verklaringen van eerste verzoekster die de financiële moeilijkheden van het gezin zouden weerspiegelen. Zij wijzen er verder op dat eerste verzoekster nooit de vraag werd gesteld of het mogelijk was om over land te reizen naar een dichterbij gelegen land en lichten toe dat dit niet alleen gevaarlijk was maar ook geld vereiste om daar te kunnen verblijven totdat het zou lukken om geld bijeen te sparen om met vier personen naar Europa te reizen. Dit zou hun vertrek aanzienlijk hebben vertraagd, zonder garantie dat ze daar veilig zouden zijn, gezien de humanitaire en veiligheidssituatie in deze landen, zo stellen verzoekende partijen, die er bijkomend op wijzen dat eerste verzoekster op het moment van haar vertrek nog geen problemen had met de bende 18 en dat *“haar familie de situatie kon getemporiseerd door te zeggen dat verzoekster intern werkte”*. Het was pas toen er sprake was van ontvoering van de kinderen dat het dringend werd om ze het land uit te krijgen, zo betogen zij. Verzoekende partijen wijzen verder op de onmogelijkheid om zich in een wijk van MS-13 te vestigen, wegens de relatie van eerste verzoekster met een lid van de bende 18, dan wel naar een andere wijk van de bende 18 te verhuizen, gezien hun netwerk. Daargelaten die relatie bevestigt de beschikbare informatie volgens hen bovendien dat *“verhuizing in de context van El Salvador in het algemeen niet mogelijk en niet veilig is”*. Waar de commissaris-generaal het onwaarschijnlijk vindt dat eerste verzoekster gewoon vertrok zonder een oplossing te voorzien voor de kwestie van de stortingen, herhalen zij dat eerste verzoekster op het moment van haar vlucht geen geld moest storten. Zij zou in een gesprek met haar raadsman hebben uitgelegd dat ze deze problematiek vergeten was op het moment van haar vertrek. Zij zou er toen slechts aan gedacht hebben om ver te vluchten van de constante bedreigingen van de bende MS-13 en niet gegeven hebben om de financiële behoeften van haar partner. Verzoekende partijen herinneren eraan dat MS-13 de reden was voor het vertrek van eerste verzoekster en niet de bende 18, *“zelfs als ze wist dat haar vertrek gevolgen zou hebben aangezien dat een vrouw zijn partner van een bende niet zo kan verlaten”*. Zij merken tevens op dat *“de vrees ten aanzien van de bende 18 is meer omdat zij haar partner heeft verlaten, dan omdat zij geld stopte te storten”*. Pas na het vertrek van eerste verzoekster zou het probleem met de geldstortingen duidelijk zijn geworden, toen de bende opnieuw geld had dat zij moest gaan storten en de bendeleden vragen begonnen te stellen. Verzoekende partijen wijzen er verder op dat eerste verzoekster in haar tweede persoonlijk onderhoud verduidelijkt heeft dat men geregistreerd moet zijn om geld te storten en dat enkel zij geregistreerd was in het geval van haar ex-partner. Toen de *protection officer* haar vroeg waarom haar schoonzus het geld niet zelf bracht, zou zij de vraag begrepen hebben in dezelfde zin als waarom haar schoonzus niet geregistreerd was. Zij wijzen op de verklaringen van eerste verzoekster volgens dewelke haar schoonzus N. niet met haar broer overeenkomt en haar schoonzus K. geen problemen wilde hebben daar zij reeds problemen met de politie had gehad en bijgevolg plaatsen wilde vermijden met een hogere aanwezigheid van de politie waar zij zou worden gezien iets te doen voor de bendes, zelfs als het legaal was. Dat K. geen tijd zou hebben gehad, was volgens hen een smoes om niet te gaan. Waar de commissaris-generaal overweegt dat de door eerste verzoekster aangehaalde redenen waarom haar schoonzus het geld niet zou kunnen gaan storten niet opwegen tegen de vrees die zij stelt te hebben, houdt hij volgens verzoekende partijen geen rekening met het feit dat er een andere oplossing was, namelijk de schoonvader. Omdat K. bleef weigeren, zouden zij uiteindelijk in september of oktober 2019 de nodige papieren in orde hebben gebracht om de schoonvader te

registreren, gezien de urgentie van de stortingen. Eerste verzoekster kon zelf niets doen aan het feit dat de stortingen pas in april 2020 effectief konden beginnen en haar schoonfamilie heeft ondanks die vertraging geen problemen ondervonden, zo betogen zij. Eerste verzoekster voegt in haar verzoekschrift nog toe dat er iemand anders van het gezin in de gevangenis zat en dat zij vermoedt dat zij een tijdelijke overeenkomst hadden tot het probleem van de stortingen was opgelost. Verzoekende partijen wensen verder te verduidelijken dat waar tweede verzoeker in zijn verklaringen over de bezoeken van bendeleden in de periode na het vertrek van eerste verzoekster verwees naar "wij", hij dit niet specificeerde en de kans niet had om uit te leggen dat de bendeleden naar de schoonzus gingen en dat zij hem ervan op de hoogte heeft gebracht elke keer dit gebeurde, maar dat hij persoonlijk nooit werd gevraagd. Tweede verzoeker zou op dezelfde vage manier de situatie hebben uitgelegd aan eerste en derde verzoekster en alleen verteld hebben dat de bendeleden weer naar eerste verzoekster hadden gevraagd maar niet aan wie. Waar de commissaris-generaal wijst op het uitblijven van een daadkrachtig optreden van de bende 18, stellen verzoekende partijen slechts te vermoeden dat de bende geen reden zag om te gaan kijken of eerste verzoekster zich thuis schuilhield. Zij wijzen erop dat eerste verzoekster er *a priori* geen belang bij had om zich voor de bende 18 te verbergen daar zij voor haar vertrek geen problemen had met de bende en het haar schuld niet was dat de geldovermaking in mei/juni (2019) niet kon plaatsvinden. Ze herinneren eraan dat de bende het geld gaf aan K. en dat zij hen verteld heeft dat eerste verzoekster het geld niet kon storten omdat ze aan het werken was in een huis. Zij verwijten de commissaris-generaal een partiële lezing van hun verklaringen, aangezien zij verklaarden dat de bendeleden in januari (2020) besloten hadden "*de zaken op een hoger plan te brengen*" door te plannen de dochters van eerste verzoekster te ontvoeren om haar te dwingen terug te keren. De reden waarom er vóór januari 2020 niets is gebeurd, is volgens hen enerzijds omdat de bendeleden dachten dat eerste verzoekster nog in El Salvador was en anderzijds omdat zij in het algemeen niet noodzakelijkerwijs direct reageren. Zij merken nog op dat het probleem van de geldstortingen sinds oktober 2019 was opgelost en dat dit de situatie een beetje heeft gekalmeerd. Waar de commissaris-generaal in het feit dat de schoonzus van eerste verzoekster geen problemen meer heeft gekend een indicatie ziet dat de ex-partner van eerste verzoekster momenteel niet op zoek is naar eerste verzoekster of haar kinderen, betogen verzoekende partijen dat het vertrek van eerste verzoekster aannemelijk is en dat de bendeleden waarschijnlijk al hebben opgemerkt dat ze haar familie niet meer zagen. De bendeleden zouden daardoor bovendien geen middelen meer hebben om eerste verzoekster onder druk te zetten. Ze wijzen nog op verklaringen van eerste verzoekster waaruit blijkt dat haar ex-partner soms naar diens zus luistert en dat de situatie wat kalmeerde toen het probleem met de geldstortingen min of meer was opgelost. Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat de kinderen van eerste verzoekster nog contact onderhouden met de familie van haar ex-partner, merken verzoekende partijen op dat de kinderen slechts direct contact hebben met K. en indirect met N., doch niet met hun vader. Zij wijzen op de sterke relatie tussen de kinderen en K., die de familie op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat iemand van de bende 18 de kinderen zou ontvoeren. Uit dit gedrag blijkt volgens hen dat het weinig aannemelijk is dat zij de bende ervan op de hoogte zou brengen dat de familie in België is. Omdat N. geen goed contact heeft met haar broer zou er ook weinig kans zijn dat zij die informatie aan de bende zou geven. Verder wijzen zij erop dat niemand van de bende bij hen woont en hen zou kunnen betrappen. Wat betreft het argument in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekster en tweede verzoeker er op hun openbare Facebookprofielen geen geheim van maken dat zij zich thans met de kinderen in andere oorden bevinden, merken verzoekende partijen op dat uit hun Facebookprofiel niet blijkt dat zij in België zijn. De bende 18 zou er bovendien al van op de hoogte zijn dat zij niet in El Salvador zijn en misschien zelfs dat zij in België zijn. Zij stellen het verwijt van de commissaris-generaal niet te begrijpen. Het is immers weinig aannemelijk dat zij in België problemen met de bende zouden ondervinden, zelfs al zou die te weten komen dat ze in België zijn, wat volgens hen niet het geval is op dit moment.

Eerste verzoekster geeft in haar verzoekschrift nog aan dat zij niet alleen een vrees heeft ten aanzien van haar ex-partner omdat zij gestopt is met geld te storten, maar meer fundamenteel omdat zij hem heeft verlaten en geen intentie heeft om bij hem terug te gaan in geval van terugkeer. Dit element werd volgens haar door de commissaris-generaal helemaal niet onderzocht. Zij herhaalt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat zij een specifiek risico loopt wegens het feit dat zij haar partner heeft verlaten en de kinderen naar België heeft gebracht. In dezelfde zin betogen derde verzoekster en tweede verzoeker in hun verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer de bende 18 niet alleen vrezen omdat zij familie zijn van eerste verzoekster, maar ook omdat zij de procedures hebben gevoerd om de kinderen naar België te brengen, zonder de toestemming van hun vader. Die actie is duidelijk in strijd met de bendenormen, zo stellen verzoekende partijen, die aanhalen dat zij in hun verklaringen verwezen hebben naar die macho-omgeving om te benadrukken dat het onmogelijk is voor vrouwen om hun partner te verlaten. Hun vrees is volgens hen ook gegrond op eerder aangehaalde objectieve

elementen en in hun geval concreet genoeg gelet op het gewelddadig gedrag van de ex-partner van eerste verzoekster, dat de commissaris-generaal heeft gebruikt om een ander argument te maken en dus niet aan de kant mag schuiven, tenzij een argument om een tegenstrijdig standpunt in te nemen, zo betogen zij.

Voorts stellen eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker dat zij meer dan tien documenten hebben neergelegd ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming en dat van hen niet kan worden verwacht dat zij een document hebben met betrekking tot alle elementen van hun verhaal. Zij laten verder gelden dat de geloofwaardigheid van hun relaas ook moet worden beoordeeld op basis van de neergelegde documenten en niet pas *“na de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal”*.

Vervolgens voeren verzoekende partijen een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en betogen zij, onder verwijzing naar verschillende bronnen, dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard te bieden, gelet op de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

Verzoekende partijen betogen verder een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst wegens het feit dat zij deel zullen uitmaken van een sociale groep, namelijk de *“returnees”*. Zij merken in dit verband op dat zij reeds door de bendes werden benaderd. Onder verwijzing naar diverse bronnen over de algemene situatie van Salvadoranen die naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd na een verblijf in het buitenland, betogen zij dat zij in geval van terugkeer snel geïdentificeerd zullen worden als teruggekeerde migranten en dat dit hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, terwijl zij niet over de middelen zouden beschikken om dagelijks losgeld te betalen aan de bendes.

Wat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador betreft, argumenteren verzoekende partijen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissingen geen analyse inhouden van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld. Onder verwijzing naar de arresten *Diakité* en *Elgafagi* van het Hof van Justitie van de Europese Unie stellen verzoekende partijen dat *“(h)ieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld”, dat “(v)olgens verschillende bronnen (...) El Salvador een van de meeste gewelddadige landen ter wereld (is), waarin het geweld dagelijks is” en dat “(d)it geweld (...) de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen,... (neemt)” en “zowel gericht als willekeurig van aard (is)”*.

Zij merken vervolgens op dat de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador zelf stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict, dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden stelt dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan of hoger dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie en dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat en citeren daartoe uit de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 6, het rapport *“Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy”*, van National Geographic van maart 2019, het rapport *“El Salvador 's Politics of Perpetual Violence”* van International Crisis Group, p. 1, het rapport *“El Salvador - Events of 2018”* van Human Rights Watch en het *“El Salvador - 2019 Crime and Safety Report”* van Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 25 april 2019. Uit landeninformatie waaraan zij refereren blijkt volgens verzoekende partijen dat El Salvador gekenmerkt wordt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit, zoals door de Raad werd erkend in recente arresten van 6 november 2020, alsook een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de *maras*, met als gevolg dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij citeren meerdere passages uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 en menen dat het CGVS *“een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheid situatie in El Salvador”*. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens hen dat het geweld in El Salvador van die aard is dat iedereen er op elk moment kan worden aan blootgesteld. Zij besluiten dat al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd worden zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Het feit dat zij een risicoprofiel hebben, als *returnee* zonder middelen om afpersing te vermijden en als (familie van

de) ex-partner van een lid van de bende 18, verhoogt volgens hen het risico om slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 3);
- het rapport *“Life Under Gang Rule in El Salvador”* van International Crisis Group van 26 december 2018 (stuk 4);
- het rapport *“El Salvador’s Politics of Perpetual Violence”* van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk 5);
- het rapport *“El Salvador – Events of 2018”* van Human Rights Watch (stuk 6);
- het rapport *“El Salvador – 2019 Crime and Safety Report”* van OSAC van 25 april 2019 (stuk 7);
- de *“Country Policy and Information Note El Salvador: Actors of protection”* van UK Home Office van februari 2021 (stuk 8);
- het rapport *“2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador”* van US Department of State van 30 maart 2021 (stuk 10);
- het *“World Report 2021 – El Salvador”* van Human Rights Watch van 13 januari 2021 (stuk 11).

3.2.2. Op 20 september 2021 legt verwerende partij in de drie zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in hun verzoekschriften de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen met de bende MS-13, nu (i) zij en haar familie erg uiteenlopende verklaringen hebben afgelegd over de bijeenkomst in het huis van tweede verzoekster en haar gezin in een weekend volgend op Moederdag 2019, (ii) hun verklaringen ook over de familiesamenkomst op oudejaarsavond

en de daaropvolgende bedreiging behoorlijk grillig zijn, (iii) nog meer tegenstrijdigheden blijken uit de verklaringen die haar neef D. over diezelfde opeenvolging van gebeurtenissen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (iv) het gegeven dat haar neef D. en zijn partner, die in het kader van hun asielaanvraag onder andere gewag maakten van dezelfde problemen met de bende MS-13, op 12 november 2020 teruggekeerd zijn naar El Salvador onvermijdelijk afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar vrees in dit verband, (v) de gang van zaken die zij en haar familieleden beschrijven over de aanvaringen van D. met MS-13 weinig aannemelijk is, en (vi) haar verdere verklaring als zou zij haar allerlaatste job, dicht bij haar huis in de buurt van het ziekenhuis van San Bartolo, hebben moeten laten varen ten gevolge van MS-aanwezigheid aldaar evenmin kan worden weerhouden, omdat (B) zij niet aannemelijk kan maken dat zij haar partner en de bende 18 dient te vrezen in het geval van een terugkeer naar El Salvador, nu (i) het CGVS geen geloofwaardige indicaties ziet die erop wijzen dat haar partner effectief naar haar of hun kinderen op zoek is, (ii) zij, derde verzoekster en tweede verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aansprekingen in de periode volgend op haar vertrek naar België en (iii) ook het vervolg van haar relaas vreemd aandoet, omdat (C) in de marge kan worden aangestipt dat geen gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan worden afgeleid uit het feit dat zij, haar moeder en haar broer door de bende MS-13 bedreigd werden en daardoor dienden te verhuizen uit Los Chorros, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de documenten die zij indiende deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat haar beweerde vrees in geval van terugkeer naar El Salvador volledig aansluit bij één van de asielmotieven van eerste verzoekster en bijgevolg aan haar (een deel van) dezelfde beslissing kan worden betekend, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) het aangifteformulier dat zij en eerste verzoeker neerleggen ter staving van de aangifte die eerste verzoeker daags na de vermeende aanspreking door de MS-13 op Nieuwjaarsdag 2020 zou hebben gedaan bij het parket deze vaststellingen niet kan wijzigen, omdat (C) het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan de verklaring van eerste verzoeker als zouden er momenteel mensen in zijn wijk naar hem op zoek zijn omdat hij aangifte heeft neergelegd bij het parket, omdat (D) de dood van de vader van eerste verzoeker en de verdwijning van de neef van eerste verzoeker voorts geen aanleiding zijn om in haar hoofde internationale bescherming toe te kennen, omdat (E) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (G) de overige documenten die zij indiende deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn beweerde vrees in geval van terugkeer naar El Salvador volledig aansluit bij één van de asielmotieven van eerste verzoekster en bijgevolg aan hem (een deel van) dezelfde beslissing kan worden betekend, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) het aangifteformulier dat hij en tweede verzoekster neerleggen ter staving van de aangifte die hij daags na de vermeende aanspreking door de MS-13 op Nieuwjaarsdag 2020 zou hebben gedaan bij het parket deze vaststellingen niet kan wijzigen, omdat (C) het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan zijn

verklaring als zouden er momenteel mensen in zijn wijk naar hem op zoek zijn omdat hij aangifte heeft neergelegd bij het parket, omdat (D) de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn neef voorts geen aanleiding zijn om in zijn hoofde internationale bescherming toe te kennen, omdat (E) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (G) de overige documenten die hij indiende deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de derde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan derde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat haar asielmotieven volledig aansluiten bij deze van eerste verzoekster en bijgevolg aan haar dezelfde beslissing kan worden betekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (D) de overige documenten die zij indiende deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de vierde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Tot slot wordt ook in de motieven van de vijfde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat het leeuwendeel van zijn asielmotieven volledig aansluit bij deze van eerste verzoekster en bijgevolg aan hem dezelfde beslissing kan worden betekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) daar waar hij opwerpt dat hij in september 2018 door bendeleden in elkaar geslagen werd, moet worden onderlijnd dat deze gebeurtenis, hoe betreurenswaardig ook, geen enkele aanleiding kan vormen om in zijn hoofde internationale bescherming toe te kennen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de overige documenten die hij indiende deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de vijfde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel in de respectieve verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Alle verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen die zij daar zouden hebben gekend met bendes en die zouden zijn voortgevloeid uit het feit dat eerste verzoekster een relatie had met een lid van de bende 18. De (inmiddels ex-)partner van eerste verzoekster zou in 2007 tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn omwille van afpersing en eerste verzoekster zou hem wekelijks in de gevangenis hebben bezocht, tot dit in juli 2016 ingevolge een algemene strafmaatregel door de autoriteiten werd verboden. Eerste verzoekster zou ook de taak hebben gehad om voor hem maandelijks een som geld te storten die haar via haar schoonzus, de zus van haar ex-partner, werd bezorgd. In mei 2016 zou derde verzoekster, bij wie eerste verzoekster en tweede verzoeker woonden in de wijk Los Chorros in Colon, aan de deur bedreigd zijn door leden van MS-13 die de wijk domineerden en die te weten waren gekomen dat eerste verzoekster in de gevangenis op bezoek ging bij een lid van de rivaliserende bende 18. Om die reden zou de hele familie het huis hebben moeten verlaten. Daarop zouden eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker verhuisd zijn naar een wijk in Tonacatepeque die onder controle stond van de bende 18. In een weekend rond 10 mei 2019 zouden eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker op bezoek zijn geweest bij tweede verzoekster en eerste verzoeker in Santa Tecla om Moederdag te vieren. In de week volgend op dit bezoek zou eerste verzoeker aangesproken zijn door leden van de bende MS-13 die de buurt rond zijn huis controleerden. Zij zouden opgemerkt hebben dat eerste verzoekster het vorige weekend aanwezig was in hun territorium en duidelijk gemaakt hebben dat ze haar niet meer wilden zien in heel Santa Tecla. Nadat eerste verzoeker haar hierover had ingelicht, zou eerste verzoekster ontslag genomen hebben op haar werk in Santa Tecla en vervolgens nog haar opzegtermijn hebben volgemaakt tot 30 mei 2019. Zij zou vervolgens nog een andere job hebben gevonden dicht bij huis maar omdat zij daar mensen zou hebben herkend en schrik zou hebben gehad dat zij haar ook zouden herkennen uiteindelijk geen uitweg meer hebben gezien en besloten hebben haar land van herkomst te verlaten, wat zij op 26 juni 2019 met haar jongste kind deed. Op 31 december 2019 zouden derde verzoekster en tweede verzoeker samen met de twee andere kinderen van eerste verzoekster opnieuw op bezoek zijn geweest bij tweede verzoekster en eerste verzoeker in Santa Tecla, dit keer om oudejaar te vieren. 's Anderendaags zou eerste verzoeker benaderd zijn door leden van MS-13 die hem vroegen of hij de boodschap niet begrepen had en duidelijk maakten dat ze niemand van de familie daar nog wilden zien. Naar aanleiding van dit incident zouden tweede verzoekster en eerste verzoeker samen met hun kinderen op 28 januari 2020 El Salvador verlaten hebben en eveneens naar België zijn gekomen. Voor hun vertrek zou eerste verzoeker nog een klacht hebben neergelegd bij het parket, maar de zaak zou geen vervolg hebben gekregen. Uiteindelijk zouden ook derde verzoekster en tweede verzoeker hun land van herkomst hebben verlaten op 9 februari 2020 en naar België zijn gekomen samen met de twee oudste kinderen van eerste verzoekster nadat zij er door de schoonzus van eerste verzoekster voor zouden zijn gewaarschuwd dat haar broer, de ex-partner van eerste verzoekster, het plan had om de kinderen te laten weghalen.

Verzoekende partijen geven aan bij terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bende MS-13 omwille van de eerder geuite bedreigingen ten aanzien van hen. Daarnaast geven eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker aan te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bende 18 omwille van het feit dat eerste verzoekster geen maandelijkse stortingen meer verricht voor haar ex-partner en omdat zij zonder toestemming van haar ex-partner uit El Salvador vertrokken is met de kinderen.

Naast voormelde feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan zijn vertrek uit El Salvador begin 2020 voert eerste verzoeker nog aan dat zijn vader op 22 oktober 2017 om het leven werd gebracht door de bende MS-13 omdat zij hem verward hadden met een politiemann en dat een neef van hem op 17 november 2016 verdween en er vervolgens een jaar later losgeld werd gevraagd aan zijn tante terwijl zij niet zeker waren of hij op dat moment nog in leven was. Tweede verzoekster stelt ook te vrezen dat haar en eerste verzoeker hetzelfde zou overkomen als enkele vrienden van eerste verzoeker die zouden zijn vermoord door bendes. Verder maakt tweede verzoeker nog melding van een incident in september 2018 waarbij hij in elkaar geslagen werd door bendeleden die hem met iemand anders hadden verward.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde eerste verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort en dat van haar zoon A., haar identiteitskaart, bezoekerskaarten voor de gevangenis op haar naam en op naam van haar twee dochters en een aangifte bij het parket van haar moeder van 14 november 2019 neer, alsook fotokopieën van een identiteitscertificaat van haar ex-partner, van een certificaat van de gevangenis met betrekking tot haar ex-partner, van twee uittreksels uit het familieregister, van de paspoorten van haar dochters, van een toestemming van het parket voor het vertrek van haar dochters en van foto's van haar ex-partner (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden tweede verzoekster en eerste verzoeker in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, een bundel nieuwsberichten en een USB-stick met een video en audiobereichten voor, alsook fotokopieën van de paspoorten van hun kinderen, van hun identiteitskaarten, van een aangifte bij het parket en van een identiteitscertificaat en overlijdensakte van de vader van eerste verzoeker (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, map met 'documenten', en adm. doss. eerste verzoeker, stuk 6, map met 'documenten').

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden derde verzoekster en tweede verzoeker in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en een aangifte bij het parket van derde verzoekster van 14 november 2019 neer, alsook fotokopieën van hun identiteitskaarten, van een volmacht vanwege eerste verzoekster voor het vertrek van haar dochters, van twee uittreksels uit het familieregister en van een toestemming van het parket voor het vertrek van de dochters van eerste verzoekster (adm. doss. derde verzoekster, stuk 5, map met 'documenten', en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 5, map met 'documenten').

De paspoorten en identiteitskaarten bieden zicht op de nationaliteit, identiteit en reisweg van verzoekende partijen en hun kinderen, welke elementen hier niet ter discussie staan. De volmacht gegeven door eerste verzoekster kan staven dat zij tweede verzoeker de toestemming gaf om haar twee dochters met hem te laten meereizen naar België, wat evenmin wordt betwist. De aangifte die derde verzoekster op 14 november 2019 zou hebben ingediend bij het parket bevat louter haar verklaringen over de gebeurtenissen waardoor zij en haar gezin hun huis in de wijk Los Chorros in Colon dienden te verlaten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat derde verzoekster bij het parket een aangifte heeft ingediend kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die daarin worden vermeld. Uit de verklaringen die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aflegde, blijkt bovendien dat zij deze aangifte meer dan drie jaar na de feiten heeft gedaan om het geld dat zij in haar huis had geïnvesteerd via de verzekering te kunnen recupereren (adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit document duidt er dus niet op dat derde verzoekster bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten op het moment dat zij uit haar huis zou zijn verdreven door bendeleden van MS-13. Uit het identiteitscertificaat, het gevangenis-certificaat, de uittreksels uit het familieregister en de bezoekerskaarten kan worden afgeleid dat de ex-partner van eerste verzoekster zich effectief in hechtenis bevindt en dat hij veroordeeld werd omwille van afpersingsfeiten. Deze documenten tonen evenwel niet aan dat de relatie van eerste verzoekster met haar ex-partner aanleiding heeft gegeven tot problemen met een rivaliserende bende, noch dat haar ex-partner of de bende waartoe hij behoort eerste verzoekster of haar familie bij terugkeer naar hun land van herkomst kwaad wil berokkenen omwille van hun vertrek met zijn kinderen of omdat eerste verzoekster geen geld meer heeft gestort om hem te onderhouden. De aangifte die eerste verzoeker bij het parket zou hebben ingediend bevat een loutere weergave van zijn verklaringen over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen vanwege de MS-13 op nieuwjaarsdag 2020, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat eerste verzoeker bij het parket een aangifte heeft ingediend kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die daarin worden vermeld. Het neergelegde document is bovendien geen origineel stuk, maar een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De commissaris-generaal merkt in de derde bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker nog op "*dat u zelf aangaf dat u op het moment van uw aangifte reeds zinnens was El Salvador te verlaten (CGVS, p.8-9), waardoor het nut van deze aangifte niet kan worden ingezien en u de indruk wekt dat u deze aangifte enkel indiende om iets op papier te hebben dat uw verzoek om internationale bescherming zou ondersteunen*". Deze pertinente opmerking, die steun vindt in zijn administratief dossier, wordt door eerste verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd. De video- en audiobestanden die door tweede

verzoekster en eerste verzoeker werden neergelegd, kunnen omwille van hun gemakkelijk manipuleerbare karakter geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van de boodschappen die ze bevatten en ontberen aldus objectieve bewijswaarde. De nieuwsberichten die zij hebben neergelegd hebben geen betrekking op de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanvoeren in het kader van hun beschermingsaanvraag en tonen dan ook geen persoonlijke vrees aan in hun hoofd. Dat een jongen over wiens aanhouding wordt bericht door eerste verzoeker herkend werd als één van de bendeleden die hem bedreigden op nieuwjaarsdag 2020, is een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit het identiteitscertificaat en de overlijdensakte van de vader van eerste verzoeker kan, daargelaten de vaststelling dat hiervan slechts fotokopieën worden neergelegd, niet blijken dat eerste verzoeker of zijn familie op heden zouden worden gevisieerd door de moordenaars van zijn vader.

Gelet op de inhoud dan wel de beperkte bewijswaarde van de voorgelegde stukken, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen is de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen de door hen verklaarde problemen met de bende MS-13 niet aannemelijk maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan hun beweringen als zouden twee familiebijeenkomsten in de woning van tweede verzoekster en eerste verzoeker in Santa Tecla aanleiding hebben gegeven tot bedreigingen door leden van MS-13 waardoor eerst eerste verzoekster en later ook tweede verzoekster en eerste verzoeker genoodzaakt zouden zijn geweest El Salvador te verlaten. Zo dient er vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat verzoekende partijen uiteenlopende verklaringen hebben afgelegd over deze gebeurtenissen. Hierover zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteen in hoofd van eerste verzoekster:

“Jullie verwijzen vooreerst naar een bijeenkomst in het huis van uw nicht J. (...) en haar gezin in een weekend volgend op Moederdag 2019. De feestdag zelf viel dat jaar in El Salvador op 10 mei 2019 (CGVS I, p.13). Gevraagd hoe u zich daarnaartoe begaf, meende u dat dat met de bus was (CGVS II, p.11). Uw moeder, broer en kinderen zaten al op de bus in kwestie en u stapte later op, zo verduidelijkte u (CGVS II, p.11). Uw moeder zelf verklaarde vreemd genoeg dat jullie niet met de bus, maar wel met een privétaxi naar uw nicht J. (...) gingen, meer bepaald een Uberchauffeur die bevriend is met uw broer (CGVS A. A. D. (...), p.10). Eveneens merkwaardig is dat u en uw moeder aangaven slechts enkele uren gebleven te zijn bij J. (...) en dat jullie nog diezelfde avond huiswaarts keerden, terwijl uw broer beweerde dat jullie daar allen zijn blijven overnachten en pas 's anderendaags terug naar huis gingen (CGVS II, p.11; CGVS A. A. D. (...), p.10; CGVS G. A. J. J. (...), p.10). Na confrontatie bleef uw broer vasthouden aan zijn verklaringen, hetgeen geen verklaring biedt voor de verschillen tussen jullie verklaringen hieromtrent (CGVS G. A. J. J. (...), p.10). En hoewel u en uw broer verder opmerkten dat J. (...)s partner D. (...) 2 à 3 dagen na jullie bezoek aangesproken werd door de MS, wees J. (...) zelf er tweemaal op dat dat pas 4 à 5 dagen daarna gebeurde (CGVS I, p.13; CGVS G. A. J. J. (...), p.10-11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.5-6, 10). Volgens uw moeder gebeurde die aanspreking zelfs pas na 5 dagen of een week (CGVS A. A. D. (...), p.11).

Ook over de familiesamenkomst op Oudejaarsavond en de daaropvolgende bedreiging zijn jullie verklaringen behoorlijk grillig. Uw nicht J. (...), bij wie de reünie opnieuw plaatsvond, gaf aan dat uw moeder, broer en dochters toen bij haar langsgingen en dat zij vrij kort na het avondeten terug naar huis gingen (CGVS V. A. J. J. (...), p.7, 10). Volgens uw broer bleven zij daar tot 1 uur 's nachts en ook na confrontatie bleef hij volharden bij deze andere versie van de feiten (CGVS G. A. J. J. (...), p.11). Uw moeder verklaarde dan weer uitdrukkelijk dat zij op Oudjaar arriveerden, dat zij bij J. (...) en D. (...) overnachtten en dat zij pas 's anderendaags om 10 uur in de ochtend naar huis gingen (CGVS A. A. D. (...), p.12). D. (...) zou cf. uw moeders verklaringen pas een week na deze oudejaarsvieringen bedreigd zijn door de MS, hetgeen volledig botst met zijn eigen verklaring waaruit letterlijk naar voren komt dat hij reeds op 1 januari 2020 om half 8 in de ochtend bedreigd werd (CGVS A. A. D. (...), p.7; CGVS H. R. D. R. (...), p.8, 11). Indien uw moeder op het moment van deze vermeende bedreiging nog aanwezig was bij J. (...) en D. (...), is het zeer eigenaardig dat zij dit niet consistent in de tijd kan kaderen aangezien zij dan toch enigszins daarbij betrokken moet zijn geweest.”

Waar verzoekende partijen argumenteren dat het CGVS artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 heeft geschonden door hen, met uitzondering van tweede verzoeker, niet de mogelijkheid te geven om tijdens hun persoonlijk onderhoud toelichting te geven bij de hoger aangehaalde punten, wijst de Raad erop dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *BS* 11 juli 2018, 55413.). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (*ibid.*). Verzoekende partijen hebben ten slotte de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde tegenstrijdigheden, waarvan zij *in casu* ook gebruik hebben gemaakt.

Waar verzoekende partijen er verder op wijzen dat zij elk jaar voor die belangrijke gebeurtenissen (en zelfs elke zondag) samenkwamen en dat het meer dan waarschijnlijk is dat er een verwarring is tussen al die keren, temeer daar ze meer dan een jaar na de feiten werden gehoord, merkt de Raad op dat van verzoekers om internationale bescherming die zich beroepen op dezelfde gebeurtenissen ter ondersteuning van hun respectieve verzoeken redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij hierover eensluidende verklaringen kunnen afleggen in een later stadium, en dit ongeacht het tijdsverloop, daar mag worden aangenomen dat dergelijke gebeurtenissen in hun geheugen gegrift staan zo zij zich werkelijk hebben voorgedaan. Om die reden is ook het betoog dat verzoekende partijen eerder een schatting dan een precieze datum hebben gegeven van het tijdstip waarop eerste verzoeker zou zijn benaderd door bendeleden na Moederdag en dat zij allen coherent zijn gebleven door dit in dezelfde week te situeren, niet afdoende. Door *post factum* één versie van de feiten te bevestigen, worden de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties noch opgeheven, noch verklaard. De uitleg op basis waarvan zij van oordeel zijn dat er geen tegenstrijdigheid als zodanig is tussen de verklaringen van tweede verzoekster en tweede verzoeker over hun samenkomst op oudejaarsavond doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden met de verklaringen van derde verzoekster. In zoverre uit haar verklaringen dient te worden afgeleid dat derde verzoekster nog aanwezig was bij tweede verzoekster en eerste verzoeker toen laatstgenoemde op de ochtend van 1 januari 2020 door bendeleden zou zijn benaderd, verklaren noch verschonen verzoekende partijen deze tegenstrijdigheden met hun betoog dat derde verzoekster niet alle details kreeg en de dag van de bedreigingen mogelijks heeft verward met de dag waarop zij daarvan op de hoogte zou zijn gebracht.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij in 2019 problemen zouden hebben gekregen met lokale leden van MS-13 in de wijk van Santa Tecla waar tweede verzoekster en eerste verzoeker woonden nadat die zouden zijn te weten gekomen dat eerste verzoekster een relatie had met een lid van de rivaliserende bende 18. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekende partijen vermoeden dat eerste verzoekster zou zijn herkend bij haar bezoeken aan haar ex-partner in de gevangenis, dan wel bij het verrichten van de maandelijkse stortingen. Eerste verzoekster verklaarde echter dat de bezoeken in de gevangenis al sinds 6 juli 2016 volledig zijn opgeschort en dat zij haar ex-partner sindsdien niet meer heeft kunnen bezoeken (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2020, p. 7). Ze zou toen maandelijks geld hebben blijven storten, maar nu in een overheidsgebouw in de hoofdstad (*ibid.*, p. 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2021, p. 7). Het is niet aannemelijk dat eerste verzoekster voor het eerst in mei 2019 door bendeleden van MS-13 zou zijn herkend als de vrouw die meer dan drie jaar eerder voor het laatst een bezoek had gebracht aan haar ex-partner in de gevangenis, dan wel als de vrouw die al gedurende minstens drie jaar maandelijks geld ging storten bij een overheidsinstelling, te meer daar verzoekende partijen niet betwisten dat eerste verzoekster voordien al geregeld op bezoek was geweest bij haar nicht en nooit problemen had gekend met de lokale bende. De commissaris-generaal zet in dit verband in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteen in hoofde van eerste verzoekster:

“U verklaarde immers dat u voor Moederdag 2019 praktisch wekelijks op bezoek ging bij hen, omdat uw werk dicht bij hun huis gelegen was; u verplaatste zich toen met de bus, al dan niet 's nachts (CGVS II, p.11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.9, 10). Indien bendeleden van de MS uw gezicht effectief nog voor de geest konden halen ten gevolge van een bezoek in de gevangenis, dan is het niet aannemelijk dat u gedurende jaar en dag probleemloos de door de MS-gedomineerde colonia van uw nicht kon binnengaan met het openbaar vervoer, soms in de late uren, en het gezin van uw nicht dan pas na meer dan drie jaar hier voor het eerst over worden aangesproken door de lokale bende. Hetzelfde gaat op voor uw moeder, die ook af en toe bij uw nicht over de vloer kwam (CGVS A. A. D. (...), p.7; CGVS

V. A. J. J. (...), p.10). Dit klemt des te meer daar D. (...) verklaarde dat hun wijk volledig door de bende gedomineerd wordt en zodanig gevaarlijk is dat men na een bepaald uur niet meer mag buitenkomen én dat hij veel mensen uit de wijk kende die problemen kregen omwille van dergelijke familiebezoeken (CGVS H. R. D. R. (...), p.4, 9-10)."

De Raad stelt verder vast dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS geen duidelijkheid heeft geschapen over de precieze reden waarom leden van MS-13 haar zouden hebben geviseerd. Want hoewel zowel zij als haar familieleden aangeven dat de bendeleden zouden hebben gealludeerd op het feit dat zij iemand van de rivaliserende bende ging bezoeken in de gevangenis, laat eerste verzoekster ook optekenen dat het vooral was omdat zij *"uit een zone kwam die gecontroleerd werd door de 18"* (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2020, p. 8). Wat die laatste verklaring betreft, wijst de Raad erop dat eerste verzoekster reeds in 2016 samen met haar moeder, broer en (toen nog) twee kinderen verhuisd is vanuit een wijk die gedomineerd werd door MS-13 naar een wijk die onder controle stond van de bende 18 en dat het aldus niet aannemelijk is dat leden van MS-13 dit pas drie jaar later zouden zijn te weten gekomen of dit eerder niet tot problemen zou hebben geleid. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat derde verzoekster en tweede verzoeker niet door de bendeleden van MS-13 werden geviseerd naar aanleiding van hun bezoek aan tweede verzoekster en eerste verzoeker in mei 2019, niettegenstaande zij op dat moment net zoals eerste verzoekster al drie jaar in door de bende 18 gedomineerd gebied woonden, wat de overtuigingskracht van de verklaringen van eerste verzoekster verder afzwakt. Dat derde verzoekster en tweede verzoeker meerdere maanden later, naar aanleiding van een bezoek aan tweede verzoekster en eerste verzoeker op oudejaarsavond, alsnog onder de aandacht van de bendeleden zouden zijn gekomen, acht de Raad in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk. Nog daargelaten het louter suggestieve karakter ervan, kan de uitleg dat de moeder van eerste verzoekster en haar oudste dochter mogelijks ook werden herkend tijdens een bezoek aan haar ex-partner in de gevangenis niet verklaren waarom dit hen pas eind 2019 in de problemen zou hebben gebracht, in acht genomen dat de bezoeken aan gevangenen al in juli 2016 zouden zijn opgeschort.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen deze inconsistenties in hun verklaringen, die raken aan de kern van hun relaas en voorgehouden vrees, niet wegnemen of afdoende verklaren met de argumentatie in hun respectieve verzoekschriften. Zij komen daarin immers niet verder dan het poneren van loutere veronderstellingen over de manier waarop bendeleden in de wijk van tweede verzoekster en eerste verzoeker een link zouden hebben kunnen leggen tussen eerste verzoekster en haar ex-partner van de rivaliserende bende 18. Het algemene en vage betoog dat het zeer aannemelijk is *"dat zij onder aandacht van de MS-13 leden waren en dat iemand op een moment de verbinding heeft gemaakt, hetzij dankzij die informatie dat een ander lid van de bende MS-13 had (wegens haar bezoek bij de gevangenis of wegens het feit dat ze geld ging stortten) of hetzij dat iemand van de wijk haar heeft erkend toen ze geld ging stortten"* en dat er dus uiteindelijk verschillende mogelijkheden zijn, kan niet volstaan om te verklaren waarom de bendeleden vóór 2019 niet op de hoogte waren van de relatie van eerste verzoekster met iemand van de bende 18 of daar geen probleem van maakten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze pertinente overweging aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met voormeld betoog alsook met de uitleg dat de bendes een netwerk vormen en met elkaar communiceren maar dat het soms wat tijd kan nemen vooraleer de link wordt gelegd, blijven zij daartoe in gebreke.

Voorts acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat derde verzoekster en tweede verzoeker nog zouden teruggaan naar de wijk van tweede verzoekster en eerste verzoeker indien zij op de hoogte waren gesteld van de bedreigingen die de bendeleden ten aanzien van eerste verzoekster zouden hebben geuit. De commissaris-generaal zet hierover in de bestreden beslissingen terecht het volgende uiteen in hoofde van eerste verzoekster:

"Volgens uw moeder gingen zij enkel nog eens terug naar J. (...) op Oudejaarsavond – en dit in het bijzijn van uw dochters – volgens J. (...) kwamen zij daarnaast ook nog eens langs op uw verjaardag en volgens uw broer was dat zelfs nog eens buiten die twee keren (CGVS A. A. D. (...), p.11; CGVS G. A. J. J. (...), p.11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.10). Indien D. (...) in de periode rond Moederdag al eens aangesproken werd door de MS ten gevolge van jullie bezoek aldaar, dan zouden uw moeder, broer en dochters logischerwijze nooit opnieuw bij hen langsgaan in de nasleep van deze gebeurtenis, temeer daar J. (...) en D. (...) alludeerden dat de bende in hun wijk misschien ook uw moeder en uw oudste dochter hadden herkend tijdens hun gevangenisbezoeken in het verleden (CGVS H. R. D. R. (...), p.11; CGVS V. A. J. Y. (...), p.11). Rekening houdend met de eerste aanspreking die D. (...) kende, lijkt het ook maar weinig aannemelijk dat J. (...) en D. (...) dergelijk risico zouden nemen door toe te staan dat

uw moeder, broer en dochters nog eens bij hen op bezoek zouden komen. J. (...)s tegenuitleg, namelijk dat zij dachten dat de lokale MS-leden enkel een probleem hadden met u en niet met uw moeder of dochters (CGVS V. A. J. Y. (...), p.10), kan niet worden gevolgd gezien jullie verklaarden te vermoeden dat uw moeder en dochter ook werden herkend. Dat jullie wisten dat het gevaarlijk was, maar dat jullie een hechte familie zijn (CGVS H. R. D. R. (...), p.12), weegt verder niet op tegenover een dergelijk risico dat een volgend bezoek zou kunnen inhouden.”

Waar uit het administratief dossier van tweede verzoekster blijkt dat het inderdaad op haar verjaardag en niet die van eerste verzoekster was dat derde verzoekster en tweede verzoeker terug samenkwamen met tweede verzoekster en eerste verzoeker in hun wijk in Santa Tecla (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), dient te worden vastgesteld dat het hier een louter materiële vergissing betreft die geen afbreuk doet aan de kern van bovenstaande motieven, die voor het overige steun vinden in de administratieve dossiers. Het betoog dat derde verzoekster de samenkomst op de verjaardag van tweede verzoekster was vergeten omdat er op die dag niets is gebeurd, kan niet overtuigen. Indien er tussen de bedreigingen in mei 2019 en deze op nieuwjaarsdag 2020 nog één samenkomst zou zijn geweest die geen aanleiding gaf tot problemen, kan worden verwacht dat derde verzoekster zich dit net wél zou herinneren. Het is verder niet ernstig om voor te houden dat er geen sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid omdat derde verzoekster de verklaringen van tweede verzoekster, na confrontatie daarmee, louter heeft bevestigd (adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Voor het overige herhalen verzoekende partijen slechts hun verklaringen volgens dewelke zij zijn teruggegaan naar de wijk van tweede verzoekster en eerste verzoeker omdat ze dachten dat de lokale MS-13-leden enkel een probleem hadden met eerste verzoekster. Waar de commissaris-generaal er terecht op wijst dat zij verklaarden te vermoeden dat derde verzoekster en de dochter van eerste verzoekster ook werden herkend, stellen zij dat zij dachten dat dit “*a priori geen probleem (was) aangezien ze slechts lijken een probleem te hebben met verzoekster*”. De bendeleden hadden immers niet gesproken over de familieleden van eerste verzoekster ondanks hun aanwezigheid op Moederdag, zo merken verzoekende partijen op. Zelfs indien de bedreigingen die na Moederdag zouden zijn geuit enkel betrekking hadden op eerste verzoekster, mag redelijkerwijze worden verwacht dat derde verzoekster en tweede verzoeker voortaan voorzichtiger zijn en hun gedrag aanpassen. Eerste verzoeker gaf immers aan dat veel mensen in de wijk problemen kregen omwille van dergelijke familiebezoeken, die altijd gevaarlijk waren, zoals in de drie verzoekschriften wordt bevestigd. Dat verzoekende partijen na jaren dergelijke bezoeken te hebben gebracht plots te maken krijgen met doodsb bedreigingen ten aanzien van één van hen, maar er toch vanuit zouden zijn gegaan dat zij geen verder risico liepen, is in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk, te meer daar zij er wel rekening mee zouden hebben gehouden dat ook derde verzoekster en de dochter van eerste verzoekster door de bendeleden zouden zijn herkend.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster verder terecht op het volgende:

“Uw verdere verklaring als zou u uw allerlaatste job dicht bij uw huis, in de buurt van het ziekenhuis van San Bartolo, hebben moeten laten varen ten gevolge van MS-aanwezigheid aldaar (CGVS I, p.8, 14), kan evenmin worden weerhouden. Noch u, noch uw familieleden maken in jullie asielerklaringen gewag van verdere problemen of hinder die u zelf zou hebben gekend met de MS tussen het bezoek aan uw nicht rond Moederdag 2019 en uw vertrek naar België. Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat er toen iemand van de MS iets tegen u gezegd heeft, laat staan dat u toen een aanvaring met iemand van hen gekend heeft. Jullie verklaren hieromtrent enkel dat u tijdens uw laatste werkzaamheden “mensen herkende” en dat u daarom schrik had dat die mensen u zouden herkennen (CGVS I, p.8, 14; CGVS A. A. D. (...), p.7; CGVS G. A. J. J. (...), p.6). U baseert zich dus volledig op veronderstellingen, waaruit geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan blijken t.a.v. de bende MS.”

Waar verzoekende partijen wijzen op de aanzienlijke ongerustheid die eerste verzoekster zou hebben gevoeld door “*deze bendeleden opnieuw te zien*” en betreuren dat het subjectieve element van haar angst in de eerste bestreden beslissing niet in aanmerking werd genomen, merkt de Raad op dat het met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus niet volstaat een subjectieve vrees aan te voeren doch dat die vrees tevens voldoende dient te worden onderbouwd met concrete en objectieve elementen. *In casu* blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen niet dat er concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat eerste verzoekster tussen het bezoek aan haar nicht omstreeks Moederdag 2019 en haar vertrek uit El Salvador op 26 juni 2019 werd geïsoleerd door bendeleden van MS-13. Haar

bewering als zou zij door benedeleden zijn herkend op haar laatste werkplaats blijkt te zijn gebaseerd op loutere veronderstellingen. Dat zij in de periode voor haar vertrek maatregelen zou hebben genomen, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen die zij zouden hebben gekregen naar aanleiding van het bezoek van hun familie op oudejaarsavond 2019, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweringen van tweede verzoekster en eerste verzoeker als zouden er benedeleden in hun wijk naar hen op zoek zijn omdat zij klacht zouden hebben neergelegd bij het parket in Santa Tecla. Het betoog in hun verzoekschrift dat verdere problemen tot aan hun vertrek zijn uitgebleven omdat zij verschillende maatregelen zouden hebben genomen en omdat de bendes in het algemeen niet noodzakelijkerwijs direct reageren, is bijgevolg niet dienstig. De verwijzing naar het risicoprofiel van *“mensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”*, zoals dit beschreven wordt in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en tweede verzoekster en eerste verzoeker blijven daartoe in gebreke. Dat twee vrienden van eerste verzoeker hem zeiden dat een bendelid door zijn schuld gearresteerd werd, zoals tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde, is een loutere bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt aangetoond en waaraan, gelet op de ongeloofwaardigheid van de ingediende klacht, geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de vrees die eerste verzoekster, derde verzoekster en tweede verzoeker bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen te hebben ten aanzien van de ex-partner van eerste verzoekster en de bende 18, waartoe deze ex-partner behoort, is de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat er geen geloofwaardige indicaties zijn dat deze ex-partner of de bende 18 effectief naar hen op zoek is.

In dit verband overweegt de commissaris-generaal in hoofde van eerste verzoekster vooreerst op goede gronden als volgt:

“U verklaarde dat u in april of mei 2019 voor het laatst \$50 à 60 doorstortte aan uw partner en u verduidelijkte hierbij dat dit een gesuperviseerd systeem was van de bende uit (CGVS I, p.12). Zo werd het geld elke maand vanuit de bende 18 doorgegeven aan K. (...), uw schoonzus, waarop zij het aan u gaf en u vervolgens de maandelijkse storting deed in een overheidsgebouw (CGVS I, p.12). Daar kreeg u een ontvangstbewijs dat u dan terug moest geven aan de bende (CGVS I, p.12). U liet ook uitschijnen dat u die bedragen eigenlijk niet wilde storten, maar dat u dat moest doen omdat u anders het risico liep gedood te worden door de bende (CGVS I, p.12-13). Toen er u werd gevraagd wanneer u de laatste storting verrichte, gaf u op vrij vage wijze aan dat dat in april of mei 2019 was (CGVS, p.12). Rekening houdend met het feit dat u op 26 juni 2019 El Salvador verliet, is het op zich al eigenaardig dat u kennelijk geen geld meer ging storten gedurende de maand juni 2019 en daar klaarblijkelijk geen problemen door ondervond. U maakt immers geen melding van enige hinder of confrontaties met de bende 18 in de periode tussen de laatste storting en uw uiteindelijke vertrek. In dezelfde trant bleek het ook geen probleem te zijn voor u om een internationaal paspoort te gaan aanvragen voor u en voor uw zoon Ax. (...) begin juni 2019 (zie groene map administratief dossier). Nochtans kan worden verwacht dat de bende van uw partner, in dergelijke context van sociale controle die u beschrijft, al direct druk moet hebben gezet vanaf het moment dat u uw partner niet meer gevraagde som ging overmaken, temeer daar u in die periode nog aan het werk was en zich aldus regelmatig buitenshuis begaf. Het valt eveneens te verwachten dat iemand van de bende 18 – die trouwens ook uw toenmalige woonplaats in Cimas de San Bartolo domineerde (CGVS I, p.3) – toch wel iets opgemerkt moet hebben van het feit dat u zich samen met uw jongste kind naar de Dienst Migratie verplaatste toen u de paspoorten ging aanvragen, zeker gezien u in die periode al niet meer de gewenste stortingen verrichte. Dat er toen schijnbaar niets gebeurde, lijkt in het licht van de door u beschreven bendecontext weinig plausibel, en wijst er niet meteen op dat u door de 18 gezocht zou worden.”

In zoverre verzoekende partijen opmerken dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met de hoger vastgestelde incoherentie in haar verklaringen en hieruit een schending van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 afleiden, verwijst de Raad naar wat hij hierover hoger heeft uiteengezet. Verzoekende partijen hebben bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde incoherenties, waarvan zij *in casu* ook gebruik hebben gemaakt.

Hun bewering (*post factum*) als zou eerste verzoekster op het moment van haar vertrek nog geen problemen hebben gehad met de bende 18 omwille van het feit dat zij geen geld meer stortte omdat zij de laatste keer geen geld meer gekregen had van haar schoonzus en dus niets kon storten en dat de bendeleden dit ook wisten, kan niet overtuigen. Dit blijkt nergens uit haar eerdere verklaringen, noch uit die van de andere verzoekende partijen. Eerste verzoekster gaf tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aan dat zij in april of mei 2019 de laatste keer geld stortte voor haar ex-partner, dat zij dan gestopt is met werken en zich verplaatsen en dat haar ex-partner toen is beginnen vragen naar zijn geld (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2020, p. 12). Overigens verklaarde derde verzoekster dat de bendeleden er tussen juni en december zijn achter gekomen dat eerste verzoekster het geld niet meer was gaan storten en dat zij niet wist wat de schoonzus gedurende die maanden met het geld gedaan heeft, want dat het haar wel degelijk nog gegeven werd (adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Zelfs indien zou worden aangenomen dat het eerste verzoekster niet kon worden kwalijk genomen dat er in juni 2019 geen geld werd gestort omdat er haar geen geld was bezorgd, *quod non*, dan mag toch worden verwacht dat zij een regeling zou hebben getroffen voor het moment waarop de stortingen zouden moeten hernemen en dat zij aldus zou hebben geanticipeerd op de problemen met bendeleden die zij kon verwachten, te meer daar zij haar twee oudste kinderen zou moeten achterlaten. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster op goede gronden als volgt overweegt:

“Hierbij aansluitend oogt het ook onwaarschijnlijk dat u op het moment van uw vlucht gewoon vertrok zonder een oplossing te voorzien voor de kwestie van de stortingen, wetende dat uw partner dit nauwgezet opvolgde en u daar dikwijls over aansprak (CGVS I, p.12). Wanneer het CGVS u vroeg waarom uw schoonzus dan niet het geld ging storten, verklaarde u dat zij dat niet durfde omdat ze schrik had om door de politie gevat te worden (CGVS I, p.13), hetgeen echter geen enkele steek houdt gezien deze stortingen gebeurden bij een officiële instantie (Antecedentes Penales) en daaruit blijkt dat de Salvadoraanse overheid deze geldtransfers wel degelijk toelaat (CGVS II, p.8-9). Wanneer deze vraag u nog eens gesteld werd op uw tweede onderhoud, antwoordde u vreemd genoeg weer iets anders, namelijk dat uw schoonzus de stortingen niet deed omdat ze geen tijd had en omdat u de enige was die officieel geregistreerd stond om dat te doen (CGVS II, p.8). Later wees u er echter op dat deze papieren in september-oktober 2019 in orde werden gebracht waardoor uw schoonvader thans de stortingen verricht (CGVS II, p.8). Hij kon hier pas mee beginnen in april 2020, zo verklaarde u, omdat hij een alcoholprobleem heeft (CGVS II, p.8), op zich al een vreemde redenering gezien de urgentie van de stortingen waar u naar verwijst. Uit voorgaande blijkt daarenboven dat het dus wel degelijk mogelijk was om iemand anders deze stortingen voor uw partner te laten doen. Dat u dus gewoon vertrok en niet meer het geld ging storten – hetgeen de basis vormt voor uw beweerde vrees – zonder de formulieren in orde gebracht te hebben zodat iemand anders, bijvoorbeeld uw schoonzus, die kon voortzetten, is een weinig overtuigende gang van zaken. Temeer daar u louter praktische, steeds wisselende redenen geeft waarom uw schoonzus, met wie u een goede band heeft, dat geld niet zou kunnen gaan storten, redenen die bovendien niet opwegen tegen de vrees die u stelt te hebben.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften geen coherente argumentatie voeren. Zij stellen namelijk enerzijds dat die problematiek niet in de gedachten van eerste verzoekster was op het ogenblik van haar vertrek omdat ze slechts dacht om ver te vluchten voor de bedreigingen van de bende MS-13 en niet gaf om de financiële behoeften van haar partner, doch geven anderzijds aan dat eerste verzoekster wist dat haar vertrek gevolgen kon hebben aangezien een vrouw haar partner, die lid is van een bende, niet zomaar kan verlaten. Zodoende kunnen zij niet overtuigen.

In zoverre verzoekende partijen betogen dat eerste verzoekster de bende 18 vreest omdat zij haar partner verlaten heeft, eerder dan omdat zij stopte met voor hem geld te storten, wijst de Raad erop dat eerste verzoekster doorheen de procedure geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de precieze reden waarom zij haar ex-partner bij terugkeer naar El Salvador dient te vrezen. Zij verklaarde op het CGVS immers dat haar ex-partner na haar vertrek is beginnen rondvragen naar haar en merkte hierover op dat het *“voornamelijk (was) omdat ik de persoon was die geld ging storten voor hem en nu is er niemand meer die dat doet voor hem”* (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2020, p. 9). Ook uit de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de DVZ kan slechts blijken dat zij de bende 18 vreest omdat haar ex-partner in de gevangenis zit en zij hem altijd geld bezorgde, maar dit niet meer gaat omdat zij nu in België is (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaringen stroken niet met andere

verklaringen waaruit blijkt dat haar schoonvader inmiddels het geld stort en de opmerking in de verzoekschriften dat dit de situatie enigszins gekalmeerd heeft.

Daargelaten de redenen waarom haar schoonzus het geld niet in de plaats van eerste verzoekster kon storten, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen verklaring bieden voor het feit dat er vanuit de bende 18 geen enkele actie is ondernomen tegen derde verzoekster en tweede verzoeker of tegen de dochters van eerste verzoekster, niettegenstaande er tussen april of mei 2019 en hun vertrek in februari 2020 geen stortingen meer zouden zijn gebeurd. Hierover zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster terecht het volgende uiteen:

“En hoewel het in de lijn der verwachtingen ligt dat het in de directe nasleep van uw vertrek op 26 juni 2019 toch moest beginnen dagen bij uw partner en de bende dat het verdacht was dat er geen teken van leven meer kwam van uwentwege – op dat moment had u immers al minstens één, dan niet twee stortingen gemist – en uw voormalig adres de eerste plaats is die zij desgevallend zouden kunnen bezoeken in het geval van dergelijke vermoedens, blijkt nergens uit jullie verklaringen dat de stopzetting van die stortingen enige consequenties had voor uw moeder, broer of dochters die nog in datzelfde huis in El Salvador woonden, laat staan dat er serieuze represailles volgden in de vele maanden die daarop volgden. Ook was het mogelijk voor uw broer om te blijven werken tot net voor zijn eigen vertrek naar België (CGVS G. A. J. J. (...), p.4). Nochtans zou het niet onlogisch zijn dat iemand van de bende van uw partner uw voormalige woonst zou binnenvallen om te controleren of u en uw kinderen daar nog zijn, of bijvoorbeeld uw dochters meenemen als drukmiddel. In die lange periode van meer dan een half jaar hadden zij daar immers genoeg kansen voor. Dat een te duchten bende als de 18 hen echter niet op een overtuigende manier onder druk zette en eigenlijk geen daadkrachtig optreden aan de dag legde, komt maar twijfelachtig over indien uw partner en zijn kompanen werkelijk wrok tegenover u zouden koesteren. Hierbij kan worden toegevoegd dat uw broer zich in januari 2020 nog driemaal naar het centrum van San Salvador begaf om de volmachtsdocumenten te regelen bij het parket (CGVS G. A. J. J. (...), p.15), zoals ook blijkt uit het parketdocument dat jullie indienden. Dat hij drie keer jullie door de 18 gedomineerde colonia probleemloos kon verlaten, al dan niet samen met uw twee dochters, en dat in een periode waarin u voor uw partner en deze bende al maandenlang van de aardbodem verdwenen leek te zijn, is opnieuw een indicatie dat uw partner en zijn bende er niet mee bezig waren om uw familieleden in het oog te houden, en wijst er ook op dat dit thans niet meer het geval is.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij stellen te vermoeden dat de bende geen reden zag om te gaan kijken of eerste verzoekster zich thuis schuilhield. Zoals hoger reeds aangehaald, maken zij niet aannemelijk dat het niet de schuld van eerste verzoekster was dat de geldovermaking in mei 2019 niet kon plaatsvinden en is het aldus evenmin aannemelijk dat zij er *a priori* geen belang bij zou hebben gehad om zich voor de bende 18 te verbergen. Verzoekende partijen wijzen er verder op dat de bendeleden *“in januari hadden besloten de zaken op een hoger plan te brengen door te plannen verzoeksters dochters te ontvoeren om haar te dwingen terug te keren”* en menen dat er eerder niets is gebeurd omdat *“de bendeleden enerzijds dachten dat zij nog in El Salvador was”* – de schoonzus van eerste verzoekster zou hen immers verteld hebben dat zij het geld niet kon storten omdat ze aan het werken was in een huis – en omdat *“anderzijds de banden in het algemeen niet noodzakelijkerwijs direct reageren”*. Deze uitleg houdt volstrekt geen steek daar verzoekende partijen verder verklaren dat de schoonzus van eerste verzoekster na hun vertrek geen problemen kende met de bendeleden omdat die hen waarschijnlijk thuis zijn komen zoeken maar hen er niet vonden en zodoende geen middelen meer hadden om eerste verzoekster onder druk te zetten, op basis waarvan men *a contrario* kan redeneren dat de bendeleden er alle belang bij hadden om de familie van eerste verzoekster op te sporen en onder druk te zetten om eerste verzoekster op andere gedachten te brengen. Waar zij in hun verzoekschriften opmerken *“dat het probleem van het geld stortingen opgelost was sinds oktober 2019”* en dat dit de situatie een beetje gekalmeerd heeft, gaan zij eraan voorbij dat uit hun verklaringen blijkt dat het geld pas opnieuw werd gestort in april 2020, wat zij in hun verzoekschriften overigens bevestigen.

De commissaris-generaal kan voorts worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster als volgt overweegt:

“Wel verklaarde u dat er bij uw moeder en bij uw broer personen kwamen vragen naar u in de periode volgend op uw vertrek naar België (CGVS I, p.15; CGVS II, p.5). Meer bepaald verduidelijkte u dat men eerst maandelijks, daarna tweemaandelijks en vervolgens wekelijks uw moeder en uw broer kwamen aanspreken, en dat er zelfs eens aan uw dochters gezegd werd “je moeder is niet gekomen” (CGVS I, p.15). Dient echter te worden onderlijnd dat jullie alle drie opnieuw flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden hieromtrent. Zo gaf uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat uw broer toen constant aangesproken werd om te weten te komen waar u zich bevindt, maar dat zij zelf nooit werd aangesproken hieromtrent (CGVS A. A. D. (...), p.7-8, 14). Uw broer verklaarde dan weer in zijn vrije

relaas dat hij één keer per maand werd aangesproken en vragen kreeg over uw locatie, maar wanneer hem op een later moment de vraag uitdrukkelijk gesteld werd, beweerde hij frappant genoeg dat er in de periode volgend op uw vertrek nooit iemand komen vragen is naar u bij hem of bij uw moeder (CGVS G. A. J. J. (...), p.7, 14). Indien er effectief mensen zijn komen vragen naar u bij uw moeder en uw broer, kan worden verwacht dat zij hierover eensluidend zijn, alsook dat zij u hier terdege over informeren, zeker aangezien uw dochters zich bij hen bevonden en u te kennen gaf dat uw broer u van deze zaken inlichtte (CGVS I, p.12). Jullie verklaringen hierover zijn echter dermate incompatibel waardoor eigenlijk geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze aansprekingen. Hieruit kan dan ook geenszins worden besloten dat er werkelijk benedeleden in opdracht van uw partner op zoek waren naar u of uw kinderen in de periode volgend op uw vertrek naar België.”

De uitleg in de verzoekschriften dat alleen de schoonzus van eerste verzoekster door de benedeleden zou zijn aangesproken en dat die op haar beurt tweede verzoeker op de hoogte bracht telkens dit gebeurde, vindt geen steun in de notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekende partijen. Zo verklaarde tweede verzoeker:

“Op dezelfde manier dat wij zeiden dat ze aan het werken was in een huis, zo zei ook de zus van de vader van de meisjes dat ze aan het werken was in een huis”

(adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Hieruit blijkt duidelijk dat de benedeleden zowel aan de schoonzus als aan de familie van eerste verzoekster naar eerste verzoekster kwamen vragen. Verder verklaarde derde verzoekster dat de benedeleden in het begin naar de schoonzus gingen maar dat ze ook haar zoon aanspraken die op straat voeding verkocht en dat beiden hetzelfde zeiden, namelijk dat eerste verzoekster in een huis was gaan werken (adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Tevens gaf eerste verzoekster aan dat de benedeleden één à twee keer per maand naar haar kwamen vragen en verklaarde zij dat dat niet meer alleen bij haar schoonzus, maar ook aan haar huis was (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2020, p. 15) en dat ze, omdat haar schoonzus zei dat zij thuis werkte, ook naar haar *colonia* zijn gegaan en naar haar huis om te vragen waar zij was (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2021, p. 12). Het betoog dat hierover verwarring zou zijn ontstaan omdat tweede verzoeker enkel zou hebben verteld dat er naar eerste verzoekster werd gevraagd maar niet aan wie, kan in het licht van deze verklaringen niet overtuigen.

Daargelaten het hoger vastgestelde gebrek aan coherentie in de verklaringen van eerste verzoekster omtrent de concrete reden voor de door haar voorgehouden vrees voor haar ex-partner, blijven verzoekende partijen in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij een specifiek risico lopen omdat eerste verzoekster haar partner heeft verlaten en zij de kinderen zonder toestemming van de vader hebben meegenomen naar België. Het betoog dat deze actie in strijd is met de bendenormen en hun verwijzing naar hun verklaringen en objectieve informatie in dit verband is daartoe niet toereikend. De omstandigheid dat de ex-partner van eerste verzoekster in het verleden gewelddadig gedrag zou hebben vertoond en de lange duur van hun relatie vormen geen concrete aanwijzing voor het bestaan van een actuele dreiging ten aanzien van verzoekende partijen omwille van de redenen die zij aanhalen. De loutere mogelijkheid dat de ex-partner in de toekomst gewelddadig gedrag vertoont, kan niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hun hoofde.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen argumenten aanvoeren ten aanzien van de volgende motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster:

“In de marge kan nog worden aangestipt dat, daar waar u, uw moeder en uw broer verwijzen naar het feit dat jullie door de bende MS bedreigd werden en daardoor dienden te verhuizen uit Los Chorros (CGVS I, p.3; CGVS G. A. J. J. (...), p.6; CGVS A. A. D. (...), p.3), hieruit geen gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade kan worden afgeleid. Zo waren er nog andere mensen in uw straat die dezelfde boodschap kregen, namelijk dat zij moesten vertrekken uit de colonia (CGVS G. A. J. J. (...), p.9). Jullie gingen in op hun vraag en verder blijkt nergens uit jullie verklaringen dat jullie nog specifieke problemen gehad hebben met de MS hierdoor, afgezien van de voorgaande elementen inzake de MS die ongeloofwaardig worden geacht.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Eerste verzoeker laat verder volgende motieven van de derde bestreden beslissing onverlet:

“De dood van uw vader en de verdwijning van uw neef (CGVS p.5-6; 9), zijn voorts geen aanleiding om in uw hoofde internationale bescherming toe te kennen. Het gaat hier immers om geïsoleerde incidenten die volledig losstaan van uw concrete vluchtaanleiding. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zelf nog persoonlijke repercussies hebt gekend omwille van die specifieke voorvallen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier van eerste verzoeker, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door hem ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot laat tweede verzoeker de volgende motieven van de vijfde bestreden beslissing onverlet:

“Daar waar u zelf tot slot opwerpt dat u in elkaar geslagen werd door bendeleden in september 2018, moet worden onderlijnd dat, hoe betreurenswaardig ook, deze gebeurtenis geen enkele aanleiding kan vormen om in uw hoofde internationale bescherming toe te kennen. Het gaat in deze om een geïsoleerd incident dat u te beurt viel omdat uw belagers u zouden hebben verward met een andere persoon; bovendien bleken zij op dat moment dronken en gedrogeerd te zijn (CGVS G. A. J. J. (...), p.6, 9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere repercussies kende omwille van dit ongelukkige voorval, noch dat u enige represailles van deze personen dient te vrezen in het geval van een terugkeer naar El Salvador.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier van tweede verzoeker, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door tweede verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De Raad merkt nog op dat de kritiek van verzoekende partijen met betrekking tot de vergelijking die in de bestreden beslissingen wordt gemaakt tussen hun verklaringen en die van D. A. A. gericht is tegen overbodige motieven, zodat het eventuele gebrek aan pertinentie van diens verklaringen voor de beoordeling van hun relaas de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissingen, die determinerend zijn, niet kan aantasten. Op grond van wat hoger werd gesteld kan met recht tot de ongelooftwaardigheid van hun vluchtmotieven worden besloten.

In zoverre verzoekende partijen, onder verwijzing naar de landeninformatie die zij bij hun verzoekschriften voegen, argumenteren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden geïdentificeerd, daar zij voor hun vertrek al door de bendes werden benaderd en zij snel geïdentificeerd zullen worden als terugkerende migranten, wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing zonder dat zij evenwel beschikken over financiële middelen om de *renta* te betalen, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij hun beweerde problemen met de bende MS-13 of de door hen gevreesde problemen met de bende 18 niet *in concreto* aannemelijk maken. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt, dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekende partijen slagen hier niet in, zoals hoger is komen vast te staan.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschriften tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel

ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Bij gebrek aan concrete aanwijzingen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst door bendeleden persoonlijk worden geïsoleerd of in de toekomst zullen worden geïsoleerd, is de vraag naar de aard van de motieven van hun vermeende belagers en de eventuele band met de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* irrelevant. De verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de daden van vervolging uitgaande van bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn, is bijgevolg niet dienstig.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar de context waarin de voorgehouden bedreigingen zich zouden hebben voorgedaan, met name de ernstige veiligheidssituatie in hun land van herkomst (de activiteiten van verschillende criminele bendes), het profiel van eerste verzoekster als vrouw en de door haar gevoegde landeninformatie hierover, die hun vrees zou bevestigen. Hoewel de subjectieve vrees van verzoekende partijen dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in hun land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partijen hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekende partijen blijven hier, gelet op wat voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst of hun profiel dan ook niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de bende MS-13 of de bende 18 of met de ex-partner van eerste verzoekster, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter

staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschriften is immers verouderd, is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. De door verzoekende partijen geciteerde landenrapporten bevestigen het hoge aantal moorden en het feit dat het bendegeweld in El Salvador wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat louter verhuizen van de ene wijk naar de andere, door een rivaliserende bende gecontroleerde wijk, dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Uit de landeninformatie blijkt immers dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt gevisieerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het betoog dat de bestreden beslissingen geen analyse inhouden van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld, is bijgevolg niet dienstig.

3.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud – en zelfs twee persoonlijke onderhouds in het geval van eerste verzoekster – kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN